

GROOVE

Nummer 9 • 2002 Sveriges största musiktidning

XZIBIT

Coldplay

Freeheat

Melody Club

Usher

Paola

**Joey Tempest • Swearing at Motorists • Ewing Family Stone • Christian Kjellvander
Bravecaptain • Blandband • Beatnuts**

Lee[®] M.R.

DENIM42

www.leejeans.com

LEE - a Company

Info: 08 - 807730

Ska vi byta grejjer

Bravecaptain	sidan 7
Fyra frågor till Beatnuts	sidan 7
Popnördvärldens stillastående	sidan 7
Christian Kjellvander	sidan 8
Heja Sverige, leve Danmark	sidan 8
Melody Club	sidan 9
Ett subjektivt alfabet	sidan 9
Ewing Family Stone	sidan 10
Freeheat	sidan 11
Usher/Joey Tempest/Paola	sidan 12
Coldplay	sidan 15
Xzibit	sidan 16
Blandband	sidan 18
Swearing At Motorists	sidan 20
Mediarecensioner	sidan 23
Albumrecensioner	sidan 24
Demorecensioner	sidan 26
Vinylrecensioner	sidan 28

Visst har man alltid gjort blandband?! Vet inte hur många jag har i bokhyllan, men det måste vara uppåt etthundra. Och visst är det de man spelar mest? Dessutom är det kul att ge bort blandband till folk man tycker behöver en upptryckning. För ett tag sedan skickade jag ett band med utslutande svensk musik till en kompis i New York kallat *From Gbg to NYC*, och det kändes lite underligt att den låt denne jänkare gillade mest var spår nummer 10:

1. Weeping Willows - *Touch Me*
2. Hederos & Hellberg - *Concrete Jungle*
3. The Plan - *Mon Amour*
4. Kristofer Åström - *How Can You Live With Yourself?*
5. Organism 12 - *Smuts & Co*
6. Petter - *Tar det tillbaka*
7. Kaah - *Dom tittar när jag dansar*
8. Noice - *En natt i T-banan*

9. Eskobar - *Someone New*
10. The (International) Noice Conspiracy - *Capitalism Stole My Virginity*
11. Division of Laura Lee - *Pretty Electric*
12. Sahara Hotnights - *On Top of Your World*
13. The Hives - *Hate to Say I Told You So*
14. Promoe & Timbuktu - *Det sociala arvet*
15. Silverbullit - *Joy*
16. Mazarine Street - *Good Enough*
17. Magnus Carlsson - *Det värsta av allt*
18. Latin Kings - *Blend dom*
19. Bob Hund - *Dansa efter min pipa*
20. Robyn - *Do You Know (What it Takes)*

På sidan 18 hittar du fler blandband och dessutom en hemsida där du kan byta till dig nya.

Gary Andersson
chefred@groove.st

Brev

Åsikter? Skriv till
info@groove.st

In the house

Tjenare. Kalla mig fånig och/eller kalenderbitare, men efter att ha läst er houseartikel kan jag inte bara vara tyst. Frankie Knuckles klubb The Warehouse låg i Chicago, den öppnade 1977, då disco fortfarande var disco. Jag vet inte om det var fler fel i artikeln eftersom jag inte orkade fortsätta läsa efter första stycket. Vore det inte bättre om ni kollade fakta innan ni skrev?

Fredrik

Ojoj

Kära Groove! Mats Almegårds artikel om svensk house är behjärtansvärd men den håller tyvärr inte måttet när det gäller rena fakta. Almegård är utan tveivel förälskad i housen, det ställer jag mig inte frågande om. Kunskaperna verkar dessvärre slinta. Jag tänker inte gå så långt, men t ex att The Warehouse skulle ha legat i New York är felaktigt, det låg nämligen i Chicago (Brewster & Broughton, 1999, p.314).

För övrigt vet alla som var inblandade i den svenska huserörelsens begynnelse att det hela började med ett rave i Göteborg iscensatt av två engelsmän...

Sen finns det ett antal andra saker som jag skulle kunna påpeka men jag låter bli och påpekar endast att jag bestämt har supit ihop med Mathias Skeppstedt i Växjö där jag tror att han pluggade. Om jag har fel så har jag hallisar.

Stefan

Ni har givetvis rätt, *The Warehouse* låg i Chicago och ingen annanstans. Frankie Knuckles flyttade dock från New York till Chicago. Där har det skett en förväxling. Vad det gäller vem som introducerade housen i Sverige så skriver du Stefan att det var två engelsmän i Göteborg. Visst, jag tvivlar inte på att göteborgarna kanske hörde house där först. Eller att umeåborna hörde house genom två finnar som tagit Vaasafärjan över till Sverige, malmöborna genom två köpenhamnare och stockholmarna genom en ryss på genomresa. Varje ort har nog en egen house-historia. Men Mats Nileskär presenterade den för hela landet. Så det så.

Att du träffat Mathias i Växjö kan jag dock inte bestrida. Jag har gjort det själv.
Mats Almegård/Groove

Håkan Hellström och Jane's Addiction

Ytterligare en rip-off från Håkan, lyssna på Jane's Addictions *Jane Says* från albumet *Nothing's Shocking* och sedan *Förhoppningar och regnbågar* från Håkans senaste skiva. Håkan har höjt tempot, men det är väl det enda som skiljer fint musik åt.

Väl valda delar ur Perry Farrells text har också översatts till svenska: Håkan Hellström: "Maria säger" Perry Farrell: "Jane says" Håkan Hellström: "Hon gömmer sig i TV-apparater" Perry Farrell: "She hides the television"

Inte lika lätt att upptäcka som rip-offer av Morrissey, Smiths och Cornelis Vreeswijk kanske, men ändå bemärkningsvärda.

Hälsningar Jane,
den fulaste flickan i världen

Du har säkert rätt i vad du säger Jane (om det nu är ditt riktiga namn), men som jag nämnde i förra numrets ledare så känns hela diskussionen om influenser och låtstöder ganska ointressant. Alla influenser vi av något och varför då inte välja så bra förebilder som möjligt?

Gary Andersson/Groove

Stefan Larsson?

Hej hej. Jag var i Reykjavik för ett par veckor sedan och såg en svensk singer/songwriter-kille spela på TV-kanalen, i "sjöni", Stefan Larsson heter han. Jag har inte hört talas om honom tidigare, har ni? Det var så schysst musik och han sjöng så fint, det vore kul att veta mer.

hälsningar Mija

För att vara helt ärligt Mija, så känner jag faktiskt inte till musikern Stefan Larsson. På internet får man många träffar på det namnet, men ingen jag kollade in verkar vara rätt person (förutom kanske basisten i Nods Off). Om du har tur kanske någon annan Groove-läsare vet vem han är och mailar info till oss.

Gary Andersson/Groove

Omslag
Xzibit av Mia Olsson

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.st
http://www.groove.st

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Björn Magnusson, info@groove.st

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., annons@groove.st,
0706-44 13 79

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.st

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

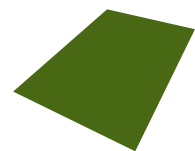
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

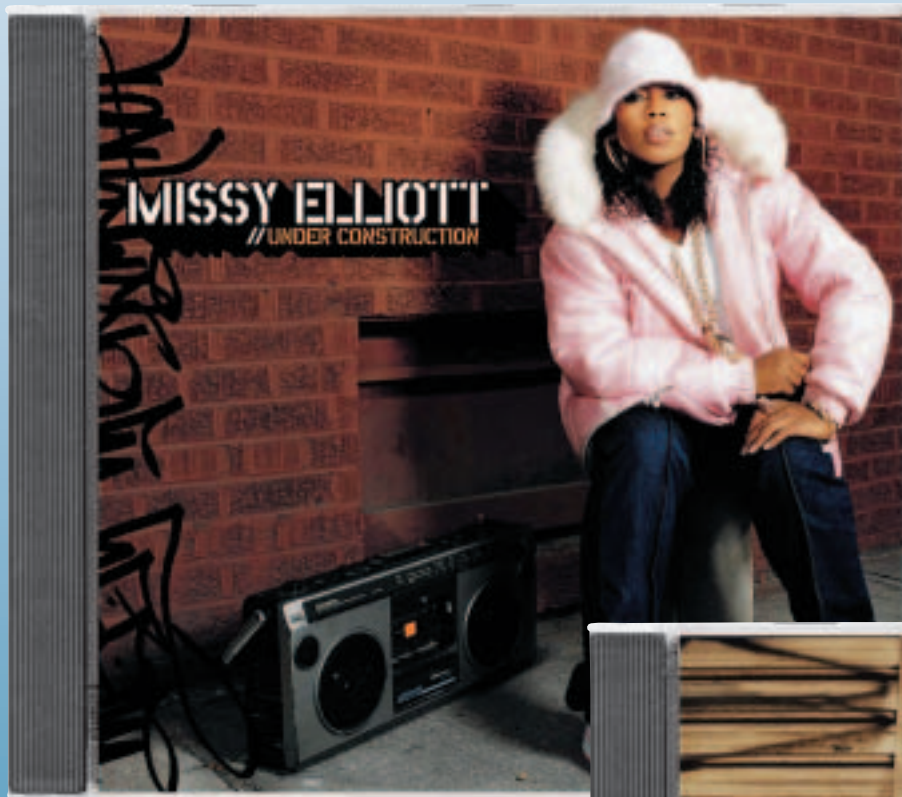
Mats Almegård	Robert Lagerström
Dan Andersson	Per Lundberg G.B.
Gary Andersson	Björn Magnusson
Therese Bohman	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Mia Olsson
Mathias Elgemark	Pascal Prosek
Josefin Engberg	Daniel Severinsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Mathias Skeppstedt
Johannes Giotas	Henrik Strömberg
Torbjörn Hallgren	Peter Westrup
Annica Henriksson	Evalisa Wallin

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

Missy Elliott
Under Construction
CD **185:-**

Jaheim
Still Ghetto
CD **185:-**

Två efterlängtade album!

abr0021

abr0022

abr0024

abr0025

Gee, Peter, anticon is making "power moves", you feel me?

Word, ain't nuthin' changed since '86.

anticon.

Sage Francis - Personal Journals CD/LP abr0021
 "A champion battle mc and slam poet, Sage Francis may not be a household name yet but it may only be a matter of time." - **BILLBOARD**

alias - the other side of the looking glass CD/LP abr0022
 "an impressive if self-depreciating mc, alias constructs a worldview that is undoubtedly an alternative to the affirmative chest-thumping typical of hip-hop music." - **SF GUARDIAN**

sole - salt on everything 12" the king of "alt-rap" is back! abr0024
 first single from *selling live water*, his highly anticipated follow up to the underground classic *bottle of humans*. features an exclusive track with **Sage Francis**.

themselves - the no music. doseone (of cLOUDDEAD) & jel CD/LP abr0025
 "A combination of doseone's brilliant lyrical insanity and jel's often extraordinary extrapolations of a drum machine. ...a now-expected mixture of raw intensity, humor and insanity. Solid as a rock and mad as a window." - **XLR8R**

Manufactured and Distributed in Europe by Southern.
www.southern.net info@southern.net www.anticon.com

...december tips

THE NARCISSISTS

PLANET EUTHANASIA

Tillsammans med amerikanska gäster som Buck 65 och V/G Skitz tar The Narcissists med oss på en 21 spårresa till Planet Euthanasia.

SPARKS

LIL' BEETHOVEN

kanske Sparks mest 70-tals låtande album på mycket mycket länge.

FUNKY KINGSTON

BLANDADE ARTISTER

Artister som Bob Marley, Lee Perry, Ken Boothe, Pioneers, Toots & The Maytals och Lloyd Parks funkreggae-er - partyplattan är funnen!

SKY HIGH

FREEDOM

Lagom till första advent kommer Das Yngstas och hans powertrio med ett nytt akter - det fräckaste och fräschaste man hört från dem på riktigt länge.

NEW BLOOD NEW ROCK'N'ROLL

BLANDADE ARTISTER

70 minuter gjvna hits med Hives, Yeah Yeah Yeahs, Von Bondies, Flamin' Sideburns, International Noise Conspiracy, Catheters, Wu, Patten och Deburne m.fl.

Det sa bara klick

Har en artist tidigare varit med i ett framgångsrikt band kommer det nästan alltid hänga över den fortsatta karriären. Så när jag säger till Martin Carr att jag inte visste att han var låtskrivare i indiebandet The Boo Radleys när jag bad att få intervju honom, blev han glad.

– Jag hatar tanken att folk bara lyssnar på Bravecaptain för att det har nåt att göra med The Boo Radleys.

Redan under tiden med bandet lyssnade Martin på elektronisk musik, och en stor anledning till att de splittrades var att de inte spelade sådan musik han var intresserad av.

– Jag kände att jag kunde uttrycka mig själv bättre på egen hand. Det är enklare, och när jag måste spela live kan jag leta upp lite folk som kan göra det åt mig. Göra det med mig, menar jag.

Ditt sätt att blanda popsånger med technomusik låter fräscht och nytt.

– Det är svårt att kombinera det bra. Jag gillar elektronisk musik, men jag gillar verkligen också att skriva sånger. Jag vill inte gå tillbaks till att bara skriva sånger, men jag vill inte heller göra ett helt elektroniskt album – jag vill att det ska låta organiskt. Jag ser verkligen fram emot nästa album, detta albumet var mycket av en inlärningsperiod. Jag gjorde halva i studion och halva på datorn. Nästa vill jag göra helt på datorn.

Men är det inte lätt att bli distanserad från sångerna på datorn, där man bara ser dom uppdelade i små byggstenar?

– Jovisst, men det är så jag alltid sett på musik. Det är rätt frustrerande att spela in i studio, jag vill hela tiden klippa isär saker och klistra in dem någon annanstans, och det går bara inte. Vi försökte

med klippa med sax i banden, det funkade aldrig. Men på en dator ligger det där kartlagt, det är ett sätt som verkligen passar mitt sätt att se på musik. Bara för att det är på datorn betyder det inte att det inte är gitarer, trummor och bas. Man kan fortfarande spela levande musik, men man kan göra mer med det.

En av låtarna på skivan, *Kissinger*, låter väldigt mycket "glitch", microhouse. Är det sånt du lyssnar på nuförtiden?

– Jag gillar verkligen Kid606, och Pole också. Jag köpte några absurda album med bara små klickljud, och man sitter där och undrar "varför i helvete slängde

jag bort 20 pund på detta?" Men mycket av det gillar jag verkligen, det är den första musikstilen på länge som verkligen influerat mig. Jag fattar egentligen inte varför heller, jag brukade lyssna på melodlösa eller rytmiska saker, och detta är så abstrakt. Har du hör talas om bandet Venetian Snares?

Jag har bara hört talas om det.

– John Peel spelar mycket av dom.

Vi har inte riktigt den sortens radioprogram i Sverige.

– Man kan lyssna på det på internet. Japp, det finns inga ursäkter längre.

Fyra frågor till...

...Psycho Les från partyhipporna Beatnuts. Det är fredag förmiddag i New York och han låter så långt ifrån festlig som man kan tänka sig. Efter lite lirande gäspar han i alla fall fram några knappt hörbara svar.

Kommer du ihåg er spelning på Hultsfredsfestivalen i Sverige?

– Ja, vi tog introet på plattan därifrån.

Varför har ni bytt skivbolag från Loud till Landspeed?

– Loud skickade en massa folk till studion som försökte lägga sig i, så jag slängde ut dom. Jag gick inte till deras kontor och kollade när dom jobbade. Landspeed gör däremot inte ett skit, vi får fixa allt själva för dom har inga pengar eller kontakter.

Håller ni fortfarande kontakten med Native Tounge-gänget?

– Visst, De La Soul kom förbi en spelning för ett tag sen, och vi ska spela in en låt med dom plus Phife och Q-Tip. Vi måste bara ringa några samtal.

Jam Master Jay kom också från Queens, kände du honom?

– Ja, och jag är fortfarande chockad över hans död. Han var en pionjär och en av anledningarna till att jag är i gamet.

Daniel Severinsson

Popnördvärdens stillastående

Jag är på popkonsert på Mejeriet tillsammans med en kompis (en sån där tjej som beställer sina skivor från små, obskyra indiebolag).

Det är The Apples in Stereo som spelar, ett av Elephant 6-kollektivets alla band. Publiken består av flickor och pojkar med svarta fyrkantiga glasögon, Clarks på fötterna och klämmor i håret. De har alla skivor med bandet som spelar och har sett fram emot den här konserten jättelänge. Ändå står de lika stilla som om de väntade på bussen. "Som uppradade lik" som min kompis uttryckte det.

Det är en av popnördvärdens alla mysterier. Man ska kunna precis allt om musiken, kunna rabbla bandets texter baklänges och framlänges och veta exakta årtal när albumen släpptes. Men gud förbjude att man ser ut som om man

har roligt. Är det mot förmodan någon som skulle dansa så är det flickor i fjortonårsåldern. Är man riktigt seriös står man still (lägg märke till de djupfryssta musikskribenterna nästa gång ni går på konsert).

Ett annat mysterium är att popvärlden, även i dess helhet, verkar ha stått mer eller mindre still de senaste åren. Min lillebror som går andra året i gymnasiet lyssnar på Belle and Sebastian och när han visar foton från sina fester har tjejkarna randiga tights, page med klämmor och små söta tygväskor med pins på. Ingenting har med andra ord förändrats sen jag själv var i den åldern. Popklichéerna är de samma. Det enda som förändrats är att andelen pop-människor krympt.

När jag var i femtonårsåldern var poplooken nästan en standarduniform och det fanns inte någon som inte lyssnade på Suede, Blur, Oasis, Bob Hund eller Pulp. Idag är det förutom kidsen bara Mats Jonsson och Terry Eriksson som håller fast vid det riktigt helhjärtat (elakt skratt). Men faktum kvarstår att kläderna är likadana och benämningarna "popflicka" och "poppojke" framkallar samma typ av associationer idag som för sex år sedan. Själva har ordet poppojke för mig alltid varit synonymt med ett starkt "vill-ha-begär".

Men den söta poppojke som slutgiltigen lyckades fånga mitt hjärta visade sig vara en ulv i fårakläder. Som före detta hårdrockare föredrar han definitivt Ozzy framför Belle and Sebastian. Han tycker att de bästa låtarna på

Belle and Sebastians senaste skiva *Storytelling* är de instrumentala där man "slipper höra hans röst". Förlåt lillebror och resten av er popnördar, men jag måste erkänna att jag i det fallet håller med. Det kan faktiskt bli för mycket av det goda.

Moa Eriksson
moa@groove.st

Christian Kjellvander

text: Fredrik Eriksson
bild: Josefin Engberg

Sånger från en tvåå

Det tar tid att utvecklas. För varje skiva Christian Kjellvander gör blir han bara bättre och bättre. Under en paus med Loosegoats hittar han åter rätt mellan svensk sjuttitalsnostalgi och slitna amerikanska vemodsklyschor. Fast det kunde ha gått riktigt illa.

Loosegoats gjorde en gång en bedrövlig Sebadoh-cover. *It's So Hard to Fall in Love* tror jag att det var. Med en spelad osäkerhet som bara ett ungt svenskt indieband kan misslyckas med stod de hoptryckta på Magasinets scen i Göteborg med sina Telecastrar.

Givetvis lät det riktigt, riktigt, dåligt. Allt det sämsta med lo-fi-genren kom i så uppenbart ljus – tafflig nördpop med ostämnda gitarrer. Lou Barlows en gång så sammetsbittra text framstod plattare än platt.

Det känns så oerhört länge sedan när man ser Christian Kjellvander nu, nästan sju år senare.

Numer är han ett unikum i svensk musikbransch. Han är det när han, lätt svettig, kramar om sin ljudtekniker efter en bitvis magisk konsert och när han skriver rader som "the early haze of the seventies sun kept the fevers gone".

Det handlar inte längre om att veva skrotpop utan, faktiskt, om att han är Sveriges bästa låtskrivare som dessutom besitter en av det de mest personliga sångrösterna. Eller som klubbarrangören Kim Abelsson deklamerar:

– Den som säger att han är bra för att vara svensk är så jävla dum i huvudet.

Christian gräver djupt i amerikansk flanellock både i Loosegoats och Songs of

Soil och han fortsätter i samma spår på sin första riktiga soloskiva *Songs from a Two Room Chapel* utan att det blir en krystad genrelek.

Han beskriver sig som en oerhört disciplinerad låtskrivare och drar sig inte för att kalla sig pretentiös.

Han säger att man måste vara det och att det inte finns någon anledning att inte vara det.

Han vet också hur han vill att produktionen ska låta, hur omslaget ska se ut.

– Jag vill ha koll på allt, säger han med eftertryck, det är viktigt att jag själv är fullkomligt nöjd med en låt för att den ska vara värd att spela in.

Det finns ingen som är mer missnöjd med en Loosegoats-låt än Christian själv. Han ler lätt genom de enormt starka glasögonen och berättar hur inspelningen av skivan *For Sale by Owner* gick överstyr just för att han lät sig övertalas att spela in saker han inte var nöjd med och hur Jon Spencers ljudideal höll på att kosta ett skivkontrakt.

Det är garanterat ingen risk att det händer igen.

Inte heller att han ger sig i kast med andras låtar, nu när han gör så fantastiska själv.

Heja Sverige, leve Danmark

Så har vintern kommit till New York. Det är kallt och regnar. Det borde vara snö men eftersom växthuseffekten regerar här borta också så kommer den nog inte att dyka upp förrän tidigast i februari. Fredrik Virtanen går fortfarande omkring okammad på Upper West Side i sin Bob Dylan-t-shirt, David Letterman har börjat att traditionsenligt driva med sin stackars mamma över satellit och nere på Lower East Side fryser folk ihjäl liggandes i sina kartonghem invirade i tidningar. Och i en övergiven hamn i Brooklyn sitter jag i min lägenhet med en flaska Blossa glögg och tänker på Sverige.

Sverige är hippt i New York just nu. Svenska band spelar här så ofta att man knappt bryr sig längre. Soundtrack of Our Lives har spelat här sju gånger sen i våras, The (International) Noise Conspiracy tre gånger, Sahara Hotnights tre

gånger, Division of Laura Lee tre gånger, The Hives fyra gånger och säkert flera andra band jag helt glömt bort. Hur kommer sig detta? Vad är det som gör att just svenska band går så bra just nu? För det går bra – otroligt bra.

Det är en svår fråga för de är ju inte precis unika. Jag tror det beror på någonting helt annat. Det är den gamla hederliga Kent-metoden: ha alltför mycket självförtroende, var stöddig och backa upp dina stora ord med handling. Även om The Hives inte är världens intressantaste band på skiva är de svåra att överträffa live. Likadant med Division of Laura Lee, otroligt tajta live, välrepade och härligt Kent-stöddiga. För att inte tala om The (International) Noise Conspiracy, de attackerar varje spelning som ett väckelsemöte inför 50 000 personer i ett jättestält i Mississippi. Det spelar ingen roll om det är

tolv eller 1 200 personer där, svenska band ger alltid allt. Och detta medför att det är kul att vara svensk igen, det var lite motigt ett tag när man alltid blev förknippad med Ace of Bases österrikiska reggae, isbjörnar och porr.

Men medan jag sitter här som stolt svensk och väntar på Hellacopters och Backyard Babies oundvikliga genombrott så kommer två danskar och stjäla all uppmärksamhet med årets i särklass bästa platta. Ni vet nog redan vad jag pratar om: The Raveonettes och deras åttalåtarplatta som klockar in på helt underbara 22 minuter. Sa någon punk? Vad Raveonettes gör är att de smälter ihop allt som gjorde Black Rebel Motorcycle Club så bra med Cramps och en härligt smutsig och stökig produktion. Jag vet att jag är lite väl lyrisk men jag har inte hört något så bra sen... ja, senaste gången Danmark

var världens bästa rockband: Sort Sols *Everything That Rises Must Converge*. Och nu har The Raveonettes under en månad spelat i New York tre gånger och jag har missat dem alla. Men så är det. I staden där IKEA är kung regerar Sverige och Danmark i en underbart stökig garageharmoni som skulle gjort Jesus and Mary Chain härligt avundsjuka.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.st

Melody Club

text: Annica Henriksson
bild: Mia Olsson

Baguetter och bra låtar

De är som 2000-talets hockeyfrilla. Spretigare och snyggare än originalet. Med högtrotationssingeln *Palace Station* och kittlande *Electric* tar de 80-talets utskrattade syntpop på allvar.

Melody Club är jättestressade just nu. När de inte är ute på vägarna ska de hinna sammanställa debutalbumet och göra intervjuer. Sångaren Stoffe kommer gåendes längs gatan med en 19.50-kronors baguette och en mugg kaffe i handen. Det enda ätbara han hinner få i sig nuförtiden.

Keyboardisten Jon säger att de inte har tid att leva på scones längre.

Trummisen Rille brygger norskt kaffe åt oss, det vill säga alldeles för svagt, och säger att han inte hinner umgås med någon annan än bandet och turnéledningen.

– Vi gillar låtar i det här bandet, det spelar ingen roll om de är från 80-talet eller 60-talet, menar Stoffe och nämner några titlar från Alphavilles *Forever Young* som är favoritplattan från 80-talet.

– Vi lyssnar på Beatles och Stones, Ramones och Sex Pistols, Alphaville och Blondie, fyller Jon i.

4/5 av gruppen har tidigare spelat 60-tals-influerad musik. Stoffe, Jon och Erik utgjorde tidigare Tamburens till-

sammans med Sylle – nu i The Ark – och Kaka – nu i The Mo. Rille trummade i olika garageband. Basisten Mange har dock ett förflutet i ett tungt grindcore-band som turnerat i Japan. Men nu är det 80-tals-soundet som gäller.

– Synten plockade vi in redan i slutet av Tamburens, förklarar Jon. Vi blev så less på att bara ha orgel.

– Kör man med orgel i sju år tröttnar man, flikar Stoffe in. Synt är bra om man vill köra på samma grej men ändå få en variation. Det är enklare att skapa nya ljudbilder till varje låt med en synt. – Det var väl när du köpte den där riktigt gamla orgeln som vi tänkte ”fy fan vad trötta vi är på det”, säger Erik och vänder sig mot Jon.

Melody Club vill poängtera att de bara är inspirerade av 80-talsmusiken och inte försöker kopiera något. De skiljer gärna på musiken och vilka kläder de har på sig och är inte intresserade av hela 80-tals-konceptet. Däremot skulle de inte kunnat tajma sin debut bättre, nu när 80-talet blivit hippt igen. De pas-

sar även på att hylla The Sounds och kalla dem ett av Sveriges bästa band.

I dagarna spelar Melody Club inför ett fullsatt Globen som förband till Kent. De ser inte det som någon större utmaning. Ju mer folk desto bättre, tycker de och säger att de har övat sig i ishallar runt hela Skandinavien.

Hur märker ni att ni ”bara” är förband till Kent?

– Vi blir faktiskt jättebra omhändertagna, säger Jon.

– Vi lever rena lyxlivet jämfört med när vi är ute själva, menar Stoffe.

– Men det drar lite mer i vår buss, säger Rille.

– Ja, och så får vi kanske inte riktigt lika mycket sprit. Men vi får så det räcker och blir över. Efter varje spelning har vi en back öl över, så nu har vi börjat stapla backar i bussen, säger Stoffe.

Jo, det kan vara bra att bunkra upp med dricka inför firandet av debutalbumet som hamnar i butik i slutet av december.

ett
subjektivt
alfabet

ICE-T

Rappare från Los Angeles som både beskrivits som hiphopens svar på Lemmy i *Motörhead* och en av branschens mest intelligenta. Men hans fallenhet för vapen, brudar och hustlande har hela tiden bestått. Att Parental Advisory-märket suttit som tatuerat på hans skivor innebär inte att man ska ta Ice-T på alltför stort allvar. Hans texter har alltid varit långt ifrån hoppprepsramsor trots att han själv är förälder. ”All of us, although we may talk rowdy on records, we all got kids,” förklarade han nyligen för MTV.

Ice-T, som numera försörjer sig som programledare i mindre nogräknade tv-produktioner, minns vi kanske helst för hans ledmotiv till filmen *Colors* regisserad av Dennis Hopper. Mest uppmärksamhet fick han för sin låt *Cop Killer* 1993 med sitt band *Body Count* som skildrade en polismördares perspektiv. **BM**

VITO INGROSSO

Steget från att dansa bakom Pernilla Wahlgren i Melodifestivalen till att ge ut en innovativ platta med elektronisk musik är uppenbarligen inte så långt som man kan tro. Ingrosso bildade tillsammans med Joakim Hövel duon *Hypnature* och gav ut albumet *In Memory of the Ritual* 1991. Fyllt av udda samlingar och nyskapande rytmlösningar står det sig fortfarande idag, även om samlingarna av William Burroughs och Gorbajtjov kanske känns lite daterade. Bandet har också med ett bidrag på *3Lux* från samma år, en samling med tidiga (läs: seriöst primitiva) datoranimerade musikvideor. **HS**

IN THE GARAGE

På den självbetitlade blå debutplattan från 1994 som producerades av gamle *The Cars*-sångaren Ric Ocasek i Electric Lady-studion i New York förklarar Weezer i låten *In the Garage* vad det innebär att spela i ett band. Det börjar med influenser: ”I’ve got posters on the wall/ my favourite rock group Kiss”. Sen skapas gemenskapen i bandet: ”In the garage I feel safe/no one cares about my ways/In the garage where I belong/no one hears me sing this song”. Så börjar man bli stolt över sina låtar, man får självförtroende: ”I got electric guitar/ I play my stupid songs/I write these stupid words/and I love everyone/waiting there for me/yes I do”. Sen spelar man in en skiva och ger ut den. Och blir världsartister. **GA**

GREGORY ISAACS

Kärt barn har många namn. Men så har också *The Lonely Lover*, också känd som *The Cool Ruler*, spelat in mängder av fantastisk reggae-musik. Lyssna bara på *All I Have is Love* från 1976. Där är Gregory Isaacs i högform och förstärker grundreceptet att välartikulerat leverera bitterljuva kärlekssånger där han ofta framställer sig själv som en reko kille och missförstådd stackare. Han har startat det egna skivbolaget African Museum tillsammans med Errol Dunkley och varit otroligt produktiv men har sällan fått till det lika bra som under de där magiska åren i slutet av 70-talet. Nu för tiden får han räknas som en föredetting då alkoholism och missbruk av tyngre droger än vad som är *comme il faut* på Jamaica har bränt ut honom. **RL**

The wedding singers

De började som gatumusikanter under Malmö-festivalen för sju år sedan. Pengarna sinade och de fick idén att sätta ihop ett band för att spela kristen country.

Idag har inte så mycket hänt. De spelar fortfarande covers av legender som Hank Williams, Jerry Lee Lewis, George Jones, Carl Perkins, Louvin Brothers, Johnny Cash och Dwight Yoakam. Men det som skiljer dem från andra coverband är att de framför de gamla klassikerna med en nerv som får hela Smålands (Lunds socialistiska nation) att gå ner på knä och helhjärtat sjunga "Were you there when they crucified the lord".

– Vi presenterar musiken på ett överlägset sätt, slår bandets sångare Joakim Leksell fast.

Eller man kanske borde säga The Right Reverend Apehole Manhorn Ewing som han föredrar att kalla sig i sammanhanget. Nästan samtliga medlemmar är involverade i andra banduppsättningar. Sammanlagt bildar de sju herrarna åtta band. Mest kända av dessa är Dipper där Joakim Leksell sjunger och Patrik Malmros spelar trummor.

Ewing Family Stone har även den goda vanan att ta in gästartister som Magnus Carlsson från Weeping Willows titt som tätt. Men deras målsättning har till skillnad från andra band aldrig varit att bli stora och släppa skivor, snarare tvärtom.

– Det var en period när alla ville ha oss så vi fick till slut säga nej till en massa spel-

ningar. Alla ville ha sin del av kakan. Det tog för mycket kraft, säger Joakim.

Vi sitter på Ölcaféet i bandets högt skattade hemstad Malmö. Peter Andersson, alias Femington Steely Dan Ewing, Fabian Kåks, alias Evil John Denver Sweet Home Alabama King Solomon Zion Ewing, samt Mikael Nilsson, alias Little Joe Ewing, som har med sig sin lilla son som ritar teckningar medan hans pappa pratar musik.

Är ni religiösa på riktigt eller är det ironi?

– Det är absolut inte ironi. Det vi håller på med är allvar. Det hade ju varit hemskt om vi fått hela publiken att gå ner på knä och sjunga om vi inte menade allvar, säger Joakim med eftertryck. Vi tycker om traditionella, kristna domedagslåtar.

– Vi är inte kristna, tillägger Fabian Kåks. Men det handlar ju mycket om en kärleksförklaring till musiken. Det finns en religiös stämning när vi spelar.

– Vi skäms inte, säger Joakim. Och alla dom här religiösa, romantiska symbolerna är ju något som även mörkermän som Nick Cave och The Cure slänger sig med.

En annan stor skillnad är att Ewing Family Stone föredrar att spela på bröllop framför att ge traditionella konserter.

– Vi gillar inte vanliga konserter med soundcheck och uppställda mikrofoner där folk står upp och bara tittar på oss.

Vi vill att folk ska göra vad de vill. Dansa, prata eller äta, säger Joakim. Vi är det bästa bröllopsbandet! Det är underbart när folk i alla olika åldrar dansar åt oss och åttioåriga släktingar kommer fram efteråt och tackar för den "fräcka" konserten. Om du känner någon som ska gifta sig så be dom ringa oss.

Berätta om er bästa spelning.

– Vi skulle spela på ett lastbilsflak mitt på Möllevångstorget precis när det blev bombhotat. Jag säger inte att det var för att vi skulle spela som det blev hotat. Vi var i alla fall tvungna att avbryta spelningen så vi gick in på en restaurang i närheten och bad att få spela där istället. Det är sånt som Ewing Family Stone handlar om, agiterar Joakim.

– En annan häftig spelning var på Kafé Ariman i Lund när folk stod upp på stolar och bord. Det var som en vägg av människor framför oss, säger Peter.

Har musiken förändrat ert liv någon gång?

– När jag upptäckte countryn var det som en helt ny värld öppnade sig för mig, säger Peter.

– För mig började det med punkrocken, berättar Fabian, vilket tydligt syns på hans rockabilly-bakåtslickade hår och hans ring med en bild av Elvis inuti.

– Min storebrorsa var punkrockare så det var så jag kom in på det. Det var något helt annorlunda när band som Sex Pistols kom. Det var en slags hellre-än-bra-attityd. Man behövde inte vara skitbra på att spela för att som tonåring sätta ihop ett band och spela på fritidsgårdar. Countryn kom jag in på senare. Men först var den en pest. Mitt första minne av countryn var när jag var liten och satt och tittade på TV med farsan som var kulturarbetare och jazzmusiker. Det var en konsert med Johnny Cash på ena kanalen och en deckare på andra så då var ju valet solklart vad man ville se. Men farsan sa "Vänta sätt inte över. Låt mig se äcklet." Det var helt obegripligt för mig hur han hellre ville se en konsert han avskydde än en deckare.

Vad gör ni när ni inte spelar musik?

– Vi håller på med allt möjligt. Vi är bartendrar, socialarbetare, postmän, banktjänstemän, en poet och en heltidsmusiker. Några av oss är småbarnsföräldrar dessutom, förklarar Joakim.

Var har ni köpt era snygga kostymer?

– Second hand alltihop, säger Joakim.

Fabian pekar på ett foto av dem ur Sydsvenskans nöjesbilaga *Dygnnet runt*.

– Jackan jag har på mig där hittade jag i en container i Stockholm.

Ja vad är det man säger. Bara man har sin religion så behövs inga pengar.

Utan skivkontrakt på damtoaletten

The Jesus And Mary Chain finns inte längre.
Men Jim Reid lyckas ändå göra Grooves
reporter löjligt knäsvag.

Förbandet soundcheckar så hela lokalen darrar och att hitta ett avskilt rum är nödvändigt. Jim Reid och Ben Lurie ledsagar mig genom lokalen och öppnar dörren till... damtoaletten. Vi skrattar och ser oss omkring. Jim tycker vi kan sitta på golvet och medan jag tvekar hinner han och Ben slå sig ned på det vita kakelgolvet.

Jim: – Jag är van vid sånt här från London.

Han är klädd i en svart skjorta, håret är lite kortare och lite ljusare än vad jag hade föreställt mig. Han läppjar på en öl. Ben ser ut som Graham Coxon, men det beror i och för sig bara på de svartbågade glasögonen.

Än så länge har Freeheat bara släppt en EP och eftersom de inte ens har något skivkontrakt lär vi få vänta på fullängdaren. Har vi tur kommer de att börja inspelningarna redan i år och förhoppningsvis bli klara i februari.

Jim: – Vi trodde att vi var tvungna att starta ett band som var långt ifrån The Jesus And Mary Chain, för det är ju så folk gör. Har man varit i ett reggaeband innan och splittrats så måste man starta ett jazzband. Men vi tänkte: varför det? Varför inte bara göra det vi gör bäst.

Ben: – Freeheat var aldrig uträknat. Efter att vi spenderat evigheter med att fundera på vad vi skulle ta oss till, slog vi ihop oss med Nick Sanderson och Romi Mori

(båda från Gun Club) och började spela. Jim skrev några låtar. Vi tänkte aldrig att det här ska låta så eller så. Vi bara spelade och denna röra som du kommer få höra ikväll är resultatet.

Jim: – Vi vill inte vara dryga eller så, men JAMC var mitt favoritband på jorden och det var synd att jag och min brorsa inte kunde hålla sams. För om vi kunde så skulle vi fortfarande ha det bandet.

Brorsan då? Han är inte sur att du fortsatte?

Jim: – Han kan inte vara sur för han vet ju att jag skulle bilda något nytt band. Jag har ju gjort musik till större delen av mitt liv. Han gör grejer också. Han har gjort ett par akustiska album som han spelade in när han var väldigt hög. Jag tycker låtarna är bra, jag vill inte snacka skit om William, men sättet han framförde låtarna på var dåligt. Han borde varit nykter när han spelade in dom åtminstone. Första gången jag fick en tape med hans grejer visste jag inte vad jag skulle tycka, men sedan såg jag honom spela i London och har var spiknykter med bara en gitarr och låtarna lät så mycket bättre. Jag sa till honom att det är så han borde spela in plattorna. En mick, en gitarr, en kille och massor med bra låtar. Utan alla hans överdubbingar och vandrade upp och ned på gitarren, för att sedan stoppa låten och förmodligen undra var tusan han är: "Oh yeah, I'm

makin' a record". Jag antar att det är charmerande och kanske kommer folk att plocka upp hans plattor om tjugo år. Hur som helst, nog om William, låt oss prata om mig. MIG!

Vad inspirerar er idag?

Jim: – Vi är inte inspirerade av något, snarare drivna på grund av all dålig musik som görs. Varenda gång jag slår på radion, vilket inte är ofta, spelas det bara massa skitband. Och MTV är bara fel. Det är det som får mig att vilja göra en platta. För jag tycker att jag kan göra något så mycket bättre och för att bevisa det ska jag göra det.

Finns det några bra band idag?

Jim: – Det finns många unga band hos vilka jag beundrar entusiasmen. Dom har upptäckt plattor som jag upptäckte för tjugo år sedan. White Stripes, Strokes, Hives – jag har hört allt förut. Jag har hört The Stooges, jag har hört The Velvet Underground. Jag har hört Television och New York Dolls. Jag säger inte att dessa band bara är en pastisch, för när folk hörde den första Mary Chain-plattan tyckte många att det lät som Velvet Underground. Och det gjorde den förmodligen. Jag tror att det är det rock'n'roll handlar om. Återvinna idéer. Ingen har någonsin varit originell inom rocken, den första rock'n'roll-singeln var en blueslåt med ett trumtakt. Jag tror att man håller fast vid

det som fick en själv in i smeten när man själv var ung. Och jag tror att om tjugo år kommer folk som gillar Strokes nu fortfarande lyssna på Strokes och det kommer finnas nya band som influeras av Strokes.

Har ni hört Black Rebel Motorcycle Club?

Jim: – Ja, jag tycker dom är ett bra band. Alla säger att dom har influerats av oss, men jag tycker att det är lite orättvist. Men en av killarna i bandet ser ut som vi gjorde för femton år sedan. Jag gillar verkligen *Love Spreads*, det är förmodligen den bästa rocklåt jag hört på länge. Det låter som en hemsk grej att säga, men jag blir inte exalterad över band. Jag blev aldrig det. Jag kan uppskatta band hellre än bli exalterad. Jag tror aldrig att jag sett ett band live som jag senare kunde gå hem och säga att jag blev helt till mig av.

Inte ens när du var ung?

Jim: – Inte ens då. Det närmsta jag kom var när jag såg The Clash 1977, och det var en av mina första spelningar jag var på. Det är den enda gång jag ärligt kan säga att jag fick kalla kårar längs ryggen. Dom började spela *Clash City Rockers* och det var fantastiskt. Men det är den enda gång det hänt. Men efter giget var det inte så häftigt. Jag har gått från extremt upprymd till "detta är okej" till "fan vad jag är uttråkad och vill gå hem"

under en spelning. Jag föredrar plattor. Plattor blir jag exalterad av. Men kanske inte nya plattor.

Ben: – Jag lyssnar på radio ganska mycket men jag tycker det bara är skräp. Jag vill så gärna, men till och med band som jag gillade, till exempel Eels, är inte bra längre.

Jim: – Men du är mottagligare för ny musik än vad jag är.

Ben: – Ja, det finns ju alltid Sheryl Crow. Det var nog den senaste platta jag köpte.

Hört några svenska band?

Jim: – Cardigans såklart, men jag orkar inte prata om dom.

Ben: – Backyard Babies. Vi spelade med dom tidigare i år.

Jim: – Stroppiga jävlar.

Ben: – Vi stannade inte kvar för att titta på dom. Vi har aldrig klarat av konsten att umgås med andra band.

Jim: – Folk som spelar i band blir jag bara irriterad på. Dom är idioter. Det är något alla band har gemensamt, ja förutom vårt band. Eller förmodligen är vi det mest idiotiska bandet av alla. Musiker är ett slöseri med utrymme.

Publikkontakt då?

Jim: – Jag är mindre nervös över att stå på scen nu än tidigare. Folk trodde alltid att The Mary Chain var medvetet högdragna, medvetet reserverade, men det var vi aldrig. Jag är otroligt blyg, det är vi allihopa. Jag måste dricka massor av öl bara för att göra en sådan här grej. Men nu är jag mer bekväm med hela idén av vad ett gig är och att stå på scen. I början av JAMC var jag tvungen att dricka litervis bara för att gå upp på scen. Det kändes som att jag fejkade allt och att folk kunde se rakt igenom mig. Så man var tvungen att dricka flera flaskor whiskey bara för att inte känna sig som en bedragare. Allt eftersom försvann det där. Det började kännas okej dom sista åren i Mary Chain. Folk fortsatte komma tillbaka till våra spelningar och jag kunde känna att jag inte alls bara gjorde mig till utan att jag bara gör det jag gör. Nu känner jag mig avslappnad på scen vilket antagligen är bra för alla. Jag gör ingen stand-up-comedy mellan låtarna, men jag är åtminstone inte skraj längre.

Vad är skillnaden att spela i JAMC och Freeheat?

Ben: – Det är roligare och mer avslappnat nu. Det är totalt annorlunda. När vi spelade i JAMC hade vi en turnéledning. När vi skulle spela någonstans var allt redan uppgrigat och så. Nu måste vi göra allt själva. Vi har en turnékille.

Jim: – Vi har två faktiskt.

Ben: – Åh, han räknas väl inte. Men det är bara ett gäng polare och allt är väldigt sparsmakat. Mer avslappnat, inte massa egon som ska ta plats. Alla accepterar att jag är den bästa medlemmen i bandet.

Jim gör en trumvirvel. Trrrrr-tschjyyy! Han fingrar på en flaska Kahlua på kontoret som vi nu förflyttat oss till. Jag säger att han förmodligen kan sticka den under skjortan och han svarar att han förmodligen kommer att göra det.

Idoler

text: Thomas Nilson

bild: Henrik Strömberg

Idoler om idoler

Idoler skapar man ett förhållande till, man beundrar dem och följer dem troget.

Ganska ofta lägger man för mycket pengar på dem och ibland blir man besviken.

Usher, Joey och Paola pratar om sina idoler.

Usher

Kan vi prata om Michael Jackson?

– Visst... vad vill du veta? Han är den störste genom alla tider.

Hur upptäckte du Michael?

– Den första skivan jag hörde var *Thriller*. Jag minns att den släpptes runt halloween och jag tror till och med att jag var utklädd till Michael.

Vilket är hans bästa album?

– *Off the Wall*. Det var då saker började hända för Michael, även om han var stor redan med Jackson Five. Och det var på *Off the Wall* kemin fungerade som bäst med Quincy Jones. Det var deras höjdpunkt. Men jag antar att han växte ifrån Quincy med tiden.

På sitt nästa album *Thriller* började han föra in rockinfluenser i musiken...

– Jag tror att han på sätt och vis bara följde med i utvecklingen. Det var så popmusiken lät då... rock'n'roll. Aerosmith. Rolling Stones. Bon Jovi. Alla dom här fantastiska rockbanden som bara fortsatte att komma.

Men är det inte Michaels vita rocklåtar som *Beat it* som åldrats sämst?

– Men *Thriller* sålde mer skivor... hahaha. Michael är soul för att han är svart, hur musiken än låter så finns det alltid en soul-känsla i den.

Har du blivit besviken på honom någon gång?

– Jag blev ganska besviken på hans senaste album. Jag hade hört allt det där förut, det var ingenting som var nytt. Okej... det är en bra skiva, men är den bättre än *Thriller*? Bättre än *Bad* eller *Off the Wall*? Nej, den är inte i närheten av dom skivorna.

Hur mycket har Michael influerat dig?

– Både som sångare och dansare är allt jag gör på sätt och vis i linje med vad Michael gjorde under sin tidiga karriär. Han har gett mig vägledning. Precis som alla band jag gillade i min barndom, alla som jag såg dansa, också var inspirerade av antingen Michael eller Jackson Five. Allting ledde tillbaka till Michael.

Har du träffat honom?

– Ja. Han är en väldigt vänlig och ödmjuk man. Väldigt fokuserad på det han gör.

Favoritlåt?

– *Off the Wall*, *Bad*, *Never Can Say Goodbye*, *ABC*... det finns så många. Han har gjort så många fantastiska skivor att det är löjligt. På varje album finns det minst fyra låtar som jag kan säga att jag verkligen älskar.

Joey Tempest

Hur upptäckte du Bowie?

– Det första intrycket för mig var *Space Oddity*. Jag var runt tio när jag hörde den och jag tyckte den var helt fantastisk. Jag hade aldrig hört något liknande förut... kunde man göra så där? Den öppnade min värld för musik överhuvudtaget.

Vilket är ditt favoritalbum?

– *Heroes...* men *Low* är också en fantastisk, fantastisk skiva. Det står mellan dom. Dom var så introverta, hur vågade han vara så där introvert? Det tyckte jag var lite fantastiskt. Men om man ska se till min popådra så är det *Let's Dance*. Då såg jag honom live på Ullevi också.

Har du sett honom många gånger?

– Jag såg honom i London också för fem år sedan. Då körde han bara en enda gammal låt, *Under Pressure*. Sedan körde han bara sina nya grejer, var det jungle han var inne på då? Han fick för sig under en period att han inte skulle spela gamla låtar, han skulle vara svår och hålla på med garage... och jungle. Jag tycker inte det fungerade för honom.

Har du blivit besviken på honom fler gånger?

– Ja, när han startade Tin Machine. Det var lite sådär. Han la ner all sin kraft på att skapa ett nytt rockband och en rockbandsimage, droppade rockklyschor i

intervjuer, och jag tycker att musiken blev lidande. Han ville skapa en myt och ett rockband igen och det går inte att göra så sent i karriären. Men det är lite av charmen med en sådan artist, han följer sin känsla totalt och det kan bli helt fel. Men när det fungerar blir det så otroligt bra.

Har du träffat honom i verkligheten?

– Jag har inte pratat med honom men jag satt nästan bredvid honom på planet när jag åkte till Göteborg för fem år sedan och stod bredvid honom när vi skulle hämta ut bagaget.

Hur mycket har han influerat dig?

– Mer hans framträdande än musiken, hans positiva glöd i ögonen, hans sätt att röra sig på scen och hans självsäkerhet. Men jag kommer nog för mycket från en rockbakgrund för att vilja vara lika konstnärlig som honom.

Och hans androgyna sida är inte särskilt Joey, va?

– Ha ha ha... nej, det är långt ifrån den världen. Det är mer storheten i hela hans karriär som intresserar mig, melodierna, låtarna. Och sångrösten. Han är ju en soulsångare på sätt och vis. Han har en så mörk röst och ett så otroligt starkt uttryck i rösten, när han tar i blir det så otroligt kraftfullt. Fast han är en kort man. Det såg jag när han stod bredvid på flygplatsen. En liten kort man.

Paola

När upptäckte du Velvet Underground?

– När jag gick i gymnasiet och det kom ut någon slags psykedelisk 60-talssamling. Fast första gången jag hörde Velvet var ju faktiskt i filmen *G* när en tjej slickar Olle Ljungströms stövlar och då är den där låten på i bakgrunden... "shiny, shiny, shiny boots of leather".

Vad är så bra med Velvet Underground?

– Jag gillar överhuvudtaget band som har någon slags koppling till konst. Ofta är dom grupper som är intressanta och som varit lite... nej, jävligt före sin tid dom som har någon slags koppling till konsten, som jobbar visuellt.

– Och Velvet har förgrenat sig ut i så många olika saker. Bowie var ju en av dom artister som haft dom som favoritband och då var dom fortfarande väldigt okända. Det är intressant att se hur förgreningarna åkt ut ifrån Velvet Underground, det finns inte bara kopplingar till konsten utan också till poeter; Bowie, Patti Smith, Iggy Pop ända till dagens grupper som jag gillar, som till exempel Radiohead. Alla har ju Velvet Underground som referens.

När var Velvet Underground som viktigast för dig?

– Det har varit under olika tidsperioder, det är inte så att jag jämt lyssnar på dom. Men när man ska nämna några som är

speciella så kommer det ofta till dom. Det gör det väl hos dom flesta som håller på med det här och har ungefär samma musiksmak. Men det är klart, människor som lyssnar på r'n'b och soul kanske inte vet vilka dom är.

Vilket är ditt favoritalbum?

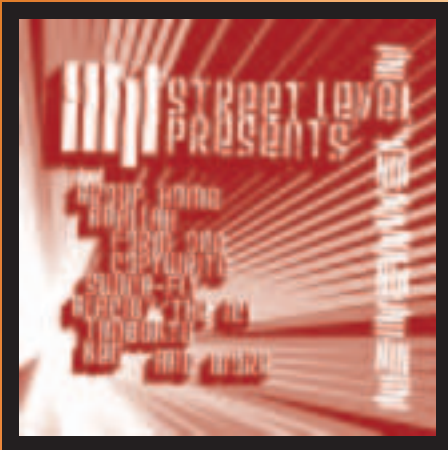
– Åh... det är jättesvårt... inte bananskivan. Jag skulle nog tipsa om en Best of-skiva faktiskt. Jag gillar samlingar.

Favoritlåt?

– *Pale Blue Eyes*. Jag gillar melodin väldigt mycket och sången som är väldigt enkel och anspråkslös. Den har ett ganska enkelt komp egentligen, fast det är enkelheten som ibland kan vara så genialisk.

Har du influerats av dom?

– Det är svårt för mig att säga, sådant där kommer nog omedvetet. Men jag gillar den där sångstilen faktiskt. Nico som sjunger väldigt mörkt och med väldigt uttalade s eftersom hon är tyska. Hon uttalar sen sådär skärande. Och jag brukar gilla sådan där anti-sång, när man inte sjunger så himla vackert, som Lou Reed.

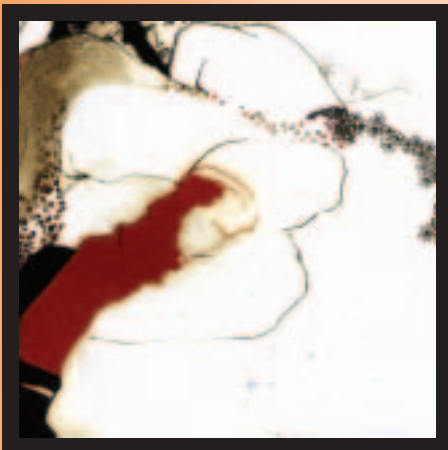
Street Level Presents

Svenska bolaget och produktions-teamet Street Level släpper här sin första fullängdare. Spår som tidigare bara funnits på vinyl blandas upp med helt nya och exklusiva spår. Vi får bl.a. Group Home, Agallah, Promoe, Timbuktu, Ken, franska Interactif Crew, Copywrite, Camu Tao, Glaciuz The icy, Swing och Form One.

Årets svenska hiphop-samling? Förmodligen.

X Marks The Spot vol 2

Svensk house mår utmärkt! Här får vi ett knippe starka spår som spänner mellan deep house, jazzigt house och tech-house. Bidrag från bl.a. Aril Brikha, Håkan Lidbo, Laid, Microman, Stonebridge, Spänka NKPG och Nåid...

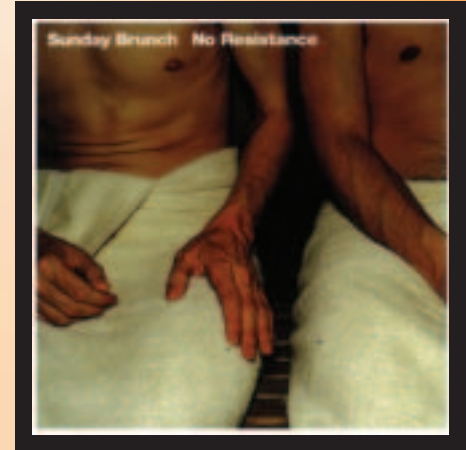

Roni Size - Touching Down

Efter flera år av turnerande och skivspelande har Roni Size återigen låst in sig i studio för att komma med nytt material och här har vi resultatet. 16 spår med klockren drum & bass som garanterat kommer att tillfredsställa Roni's stora fanbase. Ett av årets viktigaste drum & bass-album? Absolut!

Astral Projection - Amen

Världens största trance-akt alla kategorier! Nya albumet 'Amen' bjuder på 10 helt nya spår som blåser omkull det mesta. Här finns det karakteristiska Astral Projection-soundet som blandar progressiva tongångar med Full On-trance....in your face!

Sunday Brunch - No Resistance

Svenska bolaget SVEK har åter sadlat upp för ett nytt album, denna gång med Sunday Brunch, som utgörs av herrarna Jesper Dahlbäck och Sebastian Ahrenberg. Jesper är mest känd under namnet Persuader och Sebastian har släppt massor av material på Good Looking, då under namnet Seba. På albumet 'No Resistance' hör vi hederlig svensk house med den karakteristiska Svek-doften.

Physics - First Flight

En av Sveriges främsta deep/house-etiketter och producent-team erbjuder nu sitt första CD-alster. Vi får ett skönt djupt, jazzigt house-sound som emellanåt snuddar vid lounge och som dessutom erbjuder fantastiska vokala spår.

Coldplay

text: Gary Andersson
bild: Mattias Elgemark

Inte världens bästa band

– Vi är inte världens bästa band, men inte heller världens sämsta.

Flera jag känner skulle definitivt skriva under på uttalandets första del, själv tycker jag att Guy Berryman är överdrivet blygsam. Speciellt som senaste plattan är mer kraftfull än den hyllade debuten. Och den sålde över sju miljoner ex.

I alla texter jag läst om Coldplay framställs de som trevliga och vänliga. Guy, Chris, Jonny och Will verkar snarast vara väluppfostrade plugghästar, långt ifrån myten om sviniga pop- och rockstjärnor. Dessutom är deras låtar oftast känslösamma på gränsen till gråtmilda.

Ni uppfattas nog som väldigt seriösa?

– Vi är hundra procentigt passionerade över det vi gör. Om man inte är det slösar man bara bort sin tid.

Basisten Guy Berryman är trevlig. Han lyssnar koncentrerat och låter uppriktigt i sina svar. Ibland känns det som jag pratar med en kompis.

Men kvartettens engagemang sträcker sig även bortom musiken, och trots att ingen i bandet är äldre än 25 år har de redan en politisk och medveten framtoning. Den plattform det innebär att ha hög mediaprofil ”utnyttjar” de också självklart.

– Vi försöker inte framstå som hjälparbetare eller nåt sånt, men ibland blir vi tillfrågade om vi vill hjälpa till och det gör vi gärna.

Det är inget jobbigt för oss att nämna exempelvis Oxfam i intervjuer. Vi har chans att föra ut olika projekt i debatten, så det gör vi.

Oxfam är en brittisk organisation som står bandet nära. Bland annat driver Oxfam en kampanj kallad Make Trade Fair (finns på nätet på www.maketrade-fair.com). De försöker via rapporter och opinionsbildning få folk att inse hur vi i västvärlden fortfarande utnyttjar utvecklingsländer och att vi genom att ändra våra konsumtionsvanor kan vara en positiv kraft istället.

Coldplaysångaren Chris Martin besökte tidigare i år Haitis landsbygd tillsammans med företrädare för Oxfam för att ta del av problematiken på nära håll. Hans kommentar till resan var lakonisk:

– Jag kände mig som en fjärde klassens Bono, men efter ett tag kände jag mig bara som en tredje klassens Bono. Förhoppningsvis stegras detta tills jag blir en fullfjädrad Bono.

Ändå verkar Guy Berryman inte speciellt hoppfull över framtiden, han vet inte om de verkligen kan påverka folk.

– Det finns gränser och murar i världen och det betyder att några alltid kommer att ha det bättre ställt än andra. Men världen har å andra sidan blivit väldigt liten, speciellt för oss som reser hela tiden. Ingen eller inget är nånsin långt borta, det är något att tänka på när det gäller svält och krig. Man måste ha ett globalt perspektiv nu.

Senaste plattan *A Rush of Blood to the Head* innehåller för mig fler starka låtar än debuten *Parachutes* som ändå var exceptionellt åtkomlig. *A Rush of Blood to the Head* presenterar ett mer utvecklat band som fortfarande har gnistan kvar, men som nu kan omsätta idéerna i handling fullt ut. Låtar som inledande *Politik* med sin ömsom bedjande, ömsom uppmanande ton, självklara singeln *In My Place*, mjukt suggestiva *God Put a Smile Upon Your Face* och episka titelspåret kan inte lämna någon oberörd. Guy är också otroligt nöjd med vad Coldplay åstadkommit.

– Det är fantastiskt. Vi hade en dröm och den har slagit in. Vi är begåvade och framgångsrika men vi har också haft mycket tur – det finns bättre band än oss som inte är lika framgångsrika.

– Vi lever för musiken och har insett vad som behövs för att bli riktigt framgångsrika: man måste turnera mycket, fortsätter han. Och det gör vi. Man kan inte ta ledigt ett år efter att man gjort en ny skiva...

Härnäst ska Coldplay åka till USA och ”skaka händer och låtsas vara vänner med radiofolk” för att sedan göra några spelningar i Japan, ett land Guy är välbekant med sedan tidigare.

– När jag gick ut skolan åkte jag och några kompisar till Japan, vi bodde på hostels och reste runt i två månader. Jag imponerades av deras livsstil som är helt annorlunda mot den brittiska. Att resa är verkligen något som alla borde göra, det öppnade mina ögon.

Xzibit

text: Daniel Severinsson
bild: Mia Olsson

”Rapskiten är bara en illusion”

Tusentals armar korsas i luften. Lika många målbrottshesa röster skriker ”X” i kör. Trots att Alvin Nathaniel Joiner är i stan för tredje gången på bara något år är responsen överväldigande. Med *Man vs Machine* har X to the Z definitivt tagit steget upp i högsta divisionen.

Det känns lite konstigt att se hur Xzibit står och gonor sig i rampljuset samtidigt som han kör refrängen "It's a shame/ niggas in the rap game/only for the money and the fame" från genombrottslåten *Paparazzi*. Men tidigare på dagen har Xzibit berättat att han fortfarande ser sig själv som en underground-MC.

– Det spelar ingen roll hur många skivor jag säljer, sättet jag gör musik på gör att jag är underground. Jag gör inte låtar enligt någon särskild mall för att dom ska funka på radio.

Xzibit låter ofta arg när han rappar men privat är han hur trevlig som helst. Innan intervjun sätter igång på allvar får han in mat och frågar flera gånger om jag och fotografen vill ha något. När servitören kommer in med soppan tackar han honom med en usel freestyle, brister ut i ett av sina frustande skratt och dunkar näven i bordet. Sedan låter han sig fascineras av futuristiska saltströare ("the next shit") och snygga glas ("cool shit"), innan han blir sur för att det inte går att få mineralvatten utan kolsyra. Förutom sådana detaljer trivs X med turnélivet även om han saknar sin son och sin flickvän. Han börjar prata om henne och är förundrad över att de varit ihop i ett helt år. Jag frågar vad hon tycker om ultrasexistiska låten *Choke Me, Spank Me (Pull My Hair)* från nya plattan, och X börjar asgarva.

– She came up with that shit!

Xzibits första två album *At The Speed of Life* (1996) och *40 Dayz & 40 Nightz* (1998) var absolut inga kommersiella fiaskon. Förutom *Paparazzi* blev låtar som *What U See is What U Get* och *Los Angeles Times* mindre hits. Men det riktiga lyftet i karriären kom först när Dr. Dre ringde och bad X komma ner till studion för att lägga en vers på Snoop Doggs *Bitch Please*.

– Jag drog dit, skrev min vers på 15 minuter och I just nailed it, förklarar Xzibit stolt.

När jag frågar om det inte var nervöst skrattar X bara och säger att det inte går att bli skraj vid såna tillfällen.

Sedan dess har samarbetet med Dr. Dre fortsatt och han står som exekutiv producent på både *Restless* och *Man vs Machine*.

Dre har bara credits för två låtar på plattan, men till exempel *Multiply* och *Symphony in X Major* låter exakt som honom.

– Ja, han har varit inblandad och ändrat en del, förutom att han mixat dom.

Kommer han med förslag till texterna också?

– Han låter dig skriva och uttrycka vad du vill, sen kanske han har idéer om hur du ska presentera det.

Har du skrivit något åt honom?

– Visst, jag skrev versen han kör på *Symphony*.

Där säger han ju att alla som han jobbar med blir stjärnor, men på *Paparazzi* sa du

"Never no superstar/I'm more like a planet".

– Vad jag menade då var att det är skillnad på att bli framgångsrik och att spela sig själv för att bli framgångsrik. Jag har alltid gjort det här på mina villkor. Du kommer aldrig att se mig stå insmord i olja och jucka mot högtalarna för att tjejerna ska skrika. Bara för att jag nått framgång har jag inte offrat min integritet. Och jag kan rappa.

Det märks också tydligt att Xzibit är trött på allt snack om Dr. Dres betydelse. Han konstaterar irriterat att han skriver sina rhyms själv och att Dre minns inte är med på turnén. X pratar också gärna om det kraftigt försenade Golden State Project-albumet tillsammans med Ras Kass och Saafir som snart ska släppas.

Trots framgångarna är Xzibit revansch-sugen på alla som tvivlar på hans kvalitét som rappare.

– Dre kommer inte att vara inblandad. Det blir teamet från *At the Speed of Life*-tiden och vi tre som flippar skiten akrobatiskt.

Akrobatiskt är inte direkt vad jag tänker på när jag hör Xzibits ganska stela rap, men själv har han lätt att beskriva sin rapstil.

– Som en spark i ansiktet!, svarar han med ett asgarv.

Och vad är det som skiljer den från andras?

– Jag har skor med stålhätta!

X har inga problem att skratta åt sina egna skämt. När lugn åter infunnit sig undrar jag vilken hans favorit-punchline på *Man vs Machine* är.

– "Magic Johnson need to run for mayor/ Lil' Kim sold me some pussy but I ain't pay her", skrattar X och slår återigen näven stenhårt i bordet.

Hur kom du på den?

– Genom att vara ett rövhål! Genom att bara vara mig själv.

Xzibit skojar mycket, men det är inget snack om att han är fokuserad och proffsig. Rap är hans jobb och han har en familj att försörja. Han påstår visserligen att han är i gamet av kärlek till hiphop, men jag får aldrig under vårt samtal känslan av att musik skulle vara det viktigaste i hans liv. Han kommer "absolut inte" att fortsätta ge ut plattor och turnera om fem år.

– Jag kommer att driva min Open Bar-label och ta hand om min familj. Jag vet inte hur många plattor jag kommer att göra. Hiphopen har behandlat mig väl och är väldigt vacker, men den upptar all

min tid. Jag är ung och vill leva. Jag kan inte ge hiphopen hela mitt liv.

Han berättar att han hoppas att nästa album *Always Faithful* ska komma redan om ett år, fast han vill gärna umgås mer med sin son.

Du har i alla fall skrivit *The Foundation* till honom.

– Visserligen, men att göra en låt tar honom inte till fotbollsträningen, skrattar X, som själv inte haft en idyllisk barn-dom.

Han är född i Detroit, men hans mamma dog när han var nio och efter det flyttade han runt med sin pappa och dennes nya fru. Han fastnade för hiphop när hans brorsa spelade Run-DMC:s *Raising Hell*, och började själv rappa i tolv-årsåldern.

– Mina föräldrar lät mig inte lyssna på hiphop för alla svärord. Dom slängde alla mina band så jag började skriva egna rhyms istället.

Efter en strulig tonårsperiod drog sjuttonårige X till Los Angeles för att pröva lyckan som rappare. Han började hänga med Tha Alkoholiks och King Tee från The Likwit Crew, och första låten han spelade in var *Freestyle Ghetto* på plattan *King Tee IV Life*. Nu, efter tio år på Los Angeles hiphops scen, vågar X till och med påstå att "there'd be no west coast without me" på *Say My Name*.

Det är minst sagt en överdrift men Xzibit är mycket stolt över att ha hjälpt till att sprida ljus över sin kust.

Vad tycker du om västkustscenen idag?

– Den är inte så stark som den varit.

Vad beror det på?

– Real life. Bush knullar oss alla. Folk svälter och rappare måste skaffa riktiga jobb.

Efter att ha sålt några miljoner album har Xzibit inga problem att skaffa mat för dagen, men framgångarna har också en baksida. Gamla vänner kan bli avundsjuka och X har inte längre någon kontakt med sina gamla polare från The Likwit Crew. Han mumlar något om "creative differences" och verkar allmänt besvrad. Han tror i alla fall inte att det de går igenom är så allvarligt att de inte kommer att kunna hänga i framtiden.

– De måste bara inse att den här rapskiten bara är en illusion.

X fortsätter med att konstatera att det förhoppningsvis alltid kommer att finnas personer som står på hans sida. Men han kan inte dölja en viss bitterhet, han glädde sig alltid åt deras framgångar och uppmontrade dem.

På sista tiden har

Xzibit dessutom fått fler relationsproblem på halsen, som karriärmässigt kan vara mer allvarliga. Först sa Daz från Tha Dogg Pound i intervjuer att han gärna skulle ligga på Dr. Dres skivbolag Aftermath, men att han aldrig skulle låta sig styras på samma sätt som Xzibit, något som säkert träffade en öm punkt hos X. Men ännu värre är att före detta polaren Snoop på nya albumet *Paid Tha Cost to Be Da Boss* säger "I'm not Xzibit/you can't pull my hoe card".

Snoop lär vara sur på Xzibit, Dre och Eminem för att de gett sig på Jermaine Dupri men inte vågar dissa Snoops arkefide Suge Knight, legendarisk chef för Tha Row (tidigare Death Row) Records. Anledningen till detta skulle helt enkelt vara att de är rädda för Suge som har kopplingar till gänget Bloods och misstänkts ligga bakom morderna på både Tupac och Biggie.

Speciellt Xzibit har visat sig "feg" genom att säga i en intervju i The Source att han, till skillnad från Dre och Snoop, aldrig haft något med Death Row att göra och att han inte har lust att dö på grund av någon rappgrej. Jag har blivit varnad av skivbolagstjejen för att fråga om Snoop, så jag väntar tills intervjutiden är slut med att be om Xzibits version. X blir lite irriterad men förklarar att han fortfarande har kärlek för Snoop.

– Men Snoop är, du vet... Jag vet inte vad problemet är men precis som med alla andra kan vi säkert reda ut det om vi bara får snacka.

Blanda och ge bort

Blandband är ett sätt att summera och manifesterasina favoritlåtar. De är också en konst. Vi pratade med Erik Olsson som startat en blandbandsbytar-sajt och så bad vi några trevliga artister sätta ihop sina blandband.

Med två spända fingrar på play- och rec-knapparna satt jag och många av mina kompisar beredda att sätta igång inspelningen när Kaj Kindvall presenterade de låtar som röstats in på Tracks-listan i P3. Det var i början av 90-talet, jag gick på mellanstadiet och hade en halvskruttig bandspelare som var det mest avancerade inom hi-fi-utrustning på mitt rum.

Lycka var att få in de allra bästa Tracks-låtarna och att de fyllde de två gånger trettio minuter som kassetbanden bestod av, utan att det blev några omotiverade tystnader eller att Kaj Kindvalls prat kom med.

Idag lyssnar jag inte ofta på Tracks och jag har ingen kassetbandspelare kopplad till min förstärkare. I skivhyllan står det mest fullängdare med en och samma artist även om en del samlingsskivor smugit sig in här och där.

Förmodligen beror det på att jag nuförtiden har egna pengar att lägga på skivor, men också en skopa lathet. Förutom de gräslika banden med låtar från radion tillverkades även en del hantverksmässiga blandband i mitt flickrum. Ett var jag särskilt stolt över och döpte till *Only Superhits*, eftersom det innehöll alla de där bra låtarna, just då. Eller vad sägs om Chesney Hawkes *The One and Only*, *Hold Me Now* med schlagerkungen från Irland och *One Moment in Time* med Whitney Houston.

Och även om jag så här i efterhand inte har någon som helst förståelse för min gräslika elva-åringssmak, var det ändå charmigt att hitta det näst intill sönderspelade bandet när jag städade bland skräp och kartonger vid min senaste flytt.

– Istället för att göra en av alla fanzine-sajter som finns idag så ville vi göra nånting annat, säger Erik Olsson, en av de ansvariga för blandband.nu. Blandband ligger ju de allra flesta musikintresserade rätt varmt om hjärtat. Man spelar in sitt sommarband som man har med sej i bandspelaren till stranden, man spelar in ett åka-bilband...

...festivalband...

– Exakt. Absolut festivalband. Det var infallsvinkeln för att lätt komma åt folk.

Blandband.nu började som ett skolprojekt på utbildningen Design och publicering på Internet i Kungälv för ungefär två år sedan. Erik Olsson och två av hans klasskompisar, Susanne Wirén och Pernilla Kar-

lsson, skulle göra en serverbaserad webb-applikation, det vill säga en sajt som inte bara visar upp information utan även har någon slags funktion.

Ursprungligen ville de göra ett diskussionsforum om musik men så utvecklades idén till en sajt där man skulle kunna byta blandband med varandra.

– Sen gjorde vi den och lade ner extremt mycket tid även utanför skolan, berättar Erik. Sist jag kollade så var det 7260 registrerade användare, men besökare har vi fler. Från augusti förra året till augusti i år hade vi 230 000 träffar på första sidan. Det är rätt okej.

Har ni koll på hur många som egentligen byter blandband?

– Nej, vi är inte engagerade i själva processen eftersom det skulle göra oss olagliga. Därför kan vi inte kontrollera att det verkligen händer nånting. Vi förmedlar bara kontakten egentligen.

Själv har Erik bytt ungefär tjugo blandband.

– Det jag helst vill ha tillbaka är något som överraskar mej, att personen skickar mej något som dom verkligen tycker är jättebra och som jag också kan tycka om. Så kanske jag blir upplyst om ny musik och förhoppningsvis så upplyser jag andra om ny musik – en trevlig överenskommelse.

På en privat sida kan man registrera sina favoritband, vad man har i skivsamlingen och vilken genre man håller sig inom. De allra flesta placerar sig inom indie och

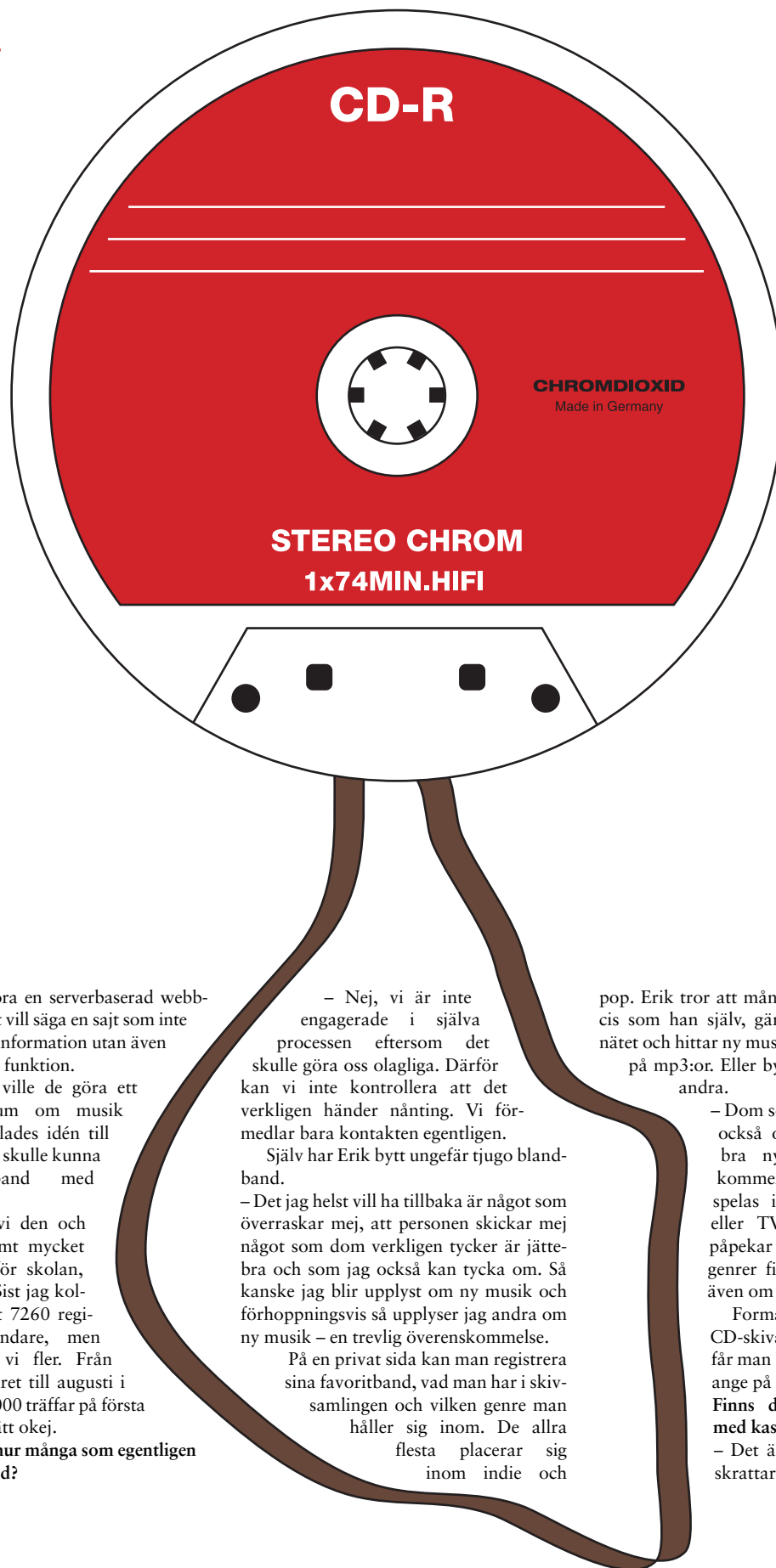
pop. Erik tror att många popnördar, precis som han själv, gärna letar sig ut på nätet och hittar ny musik genom att lyssna på mp3:or. Eller byta blandband med andra.

– Dom som gillar hiphop är också ofta ute och söker bra nya grejer, mycket kommer ju inte fram och spelas inte heller i radio eller TV, säger Erik och påpekar att de allra flesta generer finns representerade även om popen dominerar.

Formatet – kassetband, CD-skiva eller minidisc – får man bestämma själv och ange på sin privata sida.

Finns det några fördelar med kassetter?

– Det är ju mer hantverk, skrattar Erik. Och det är

Marit Bergmans bland-CD

Roberta Flack och Donny Hathaway – *Be Real Black for Me.*

En av de bästa låtarna från en mycket bra duettskiva. Pianot i introet återfinns numera i en annan jättefin låt, *My Block* med Scarface.

Elton John – *Are You Ready for Love.*

Hade inte hört den innan den blev vinjett i *Studio Pop*. Men fan vad fin den är. Den passar när det snöar utanför mitt fönster.

Cock Robin – *Just Around the Corner.*

Fantastisk låt, men sorgligt daterad och trist produktion. Kanske man borde göra en cover? I så fall skulle jag göra den med råfet blåssektion. Och stråkar också. En Scott Walker-variant.

Kathryn Williams – *No One Takes You Home.*

Kathryn är bäst. Oj vad jag tjurade när hon spelade den här låten på Södra Teatern förra vintern.

Blanka – *Introducing to Late Night Fighting.*

Jag vet inte riktigt vad det är med det här bandet, de är helt magiska, men jag kan inte förklara varför. Den här låten är otroligt mäktig och träffar som ett jävla lasersvärd i hjärtat.

Kimya Dawson – *Hold My Hand.*

Den här sången handlar om olika sorgliga barnaöden och om folk som jobbar med barn och som inte borde göra det. Ruskigt sorglig och rolig och vacker text.

Ben Lee – *Cigarettes Will Kill You.*

Jag har en Ben-revival lagom till att han ska släppa ny skiva.

Dana Vallery – *You Don't Know Where Your Interest Lies.*

Texten är det första man tänker på, otroligt spydig och bra. Sen sjunger hon fantastisk också.

David and the Citizens – *Something not Sunlight.*

Jag har inte tröttnat än.

Peter Bjorn and John – *Failing and Passing.*

De har blivit så himla bra det här bandet. Särskilt i den här låten.

– Det blir en CD eftersom jag inte har någon fungerande kassetbandspelare och jag kommer mig aldrig för att göra minidiscar.

rätt skoj att få ett, dom brukar vara mer genomarbetade. Det är lite för lätt ibland att göra en CD-skiva. Man kan bara lägga in lite låtar och skicka iväg den och då blir det inte alltid så bra. Men om man lägger ner tid och gör ett kassetband, fixar, gör ett omslag och så vidare blir det mycket mysigare att få. Det är ett kul format.

Blandband i all ära. Men det finns ju faktiskt redan, och har funnits ett tag, färdiga skivor med olika artister. 1986 kom den första *Absolute*-samlingen och sedan dess har Smash hitsen, Radio city hitsen, hitsen för kidzen och alla andra typer av samlingar exploderat. För den som bara vill ha de populäraste singlarna just nu måste fenomenet vara en guldgruva att ösa ur.

Tretton miljoner sålda *Absolute*-samlingar genom åren tyder på att antalet album inte stannar på dryga 40, som de är uppe i nu.

En smula fult är det dock att som "äkta" musikalskare ha ett gäng samlings-skivor i CD-stället, kommersiellt och lätt-smält som det är. Men kanske håller en uppluckring av gränsen mellan fult (massproducerade blandskivor från stora bolag) och fint (hemmagjorda kasset-blandband utan tystnader och med perfekt upplägg) på att ske. Filmer som *Fucking Åmål* och *High Fidelity* gör det nog en smula mer okej att köpa en samlingsplatta, kamouflerat av det faktum att det är ett soundtrack.

Nick Hornbys bok *High Fidelity* handlar om Rob som har en skivaffär i London. Han är killen som ägnar dagarna åt att göra fem-i-topp-listor på olika teman med sina lika musiknördiga vänner och beskriver sina känslor med hjälp av låtar snarare än att sätta ord på smärtan när hans flickvän lämnar honom.

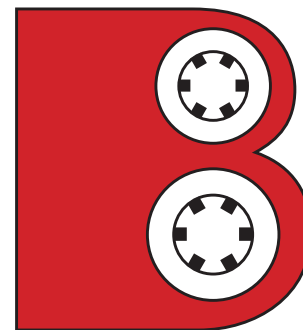
"Ett bra blandband är lika svårt att åstadkomma som en bra separation. Man måste börja med en panggrej för att fånga intresset, och sedan måste man öka trycket ett snäpp eller minska det, och man kan inte ha vit och svart musik om vartannat, såvida inte den vita musiken låter som svart, och man kan inte ha två låtar av samma artist efter varandra, såvida inte alla har med två låtar var, och... ja, det finns faktiskt massor av regler."

Ett blandband, trots att det gjorts efter konstens alla regler, är nog inte rätt taktik för att vinna tillbaka flickvännen. Men som överraskning till en kompis eller ett sätt att göra en regnig dag lite gladare kan det nog funka. Och det börjar ju faktiskt bli dags att pussla med festivalbanden om man ska kunna överleva vintern...

Eric Gadds blandband

Donny Hathaway – *Little Gettoboy*
A Tribe Called Quest – *In the Business*
Dolly Parton – *Heaven Let Your Light Shine Down*
Arvo Pärt, första 8 minuterna av *Tabula Rasa*
Isley Brothers – *Between the Sheets*
Allison Krauss and the Union Station – *The Boy Who Wouldn't Hoe Corn*
Queens of the Stone Age – *Gonna Leave You*
The Jungle Brothers – *Feelin Alright*
Sarah McLachlan – *Burn in Heaven*
Prince – *I Wanna be Your Lover*
New Birth – *I Can't Understand it*
Foo Fighters – *Monkey Wrench*
Earth Wind and Fire – *Can't Hide Love*
D'Angelo – *Brown Sugar*
Maxwell – *A Womans World* (liveversionen)

– Blandbandet är tänkt att ha med på Tobago-semesteren i hyrbilen.

Nina Ramsbys bland-CD

Prince – *Uptown*
Stevie Wonder – *Heaven Help Us All*
Marvin Gaye – *Let's Get it On*
Michael Jackson – *P.Y.T. (Pretty Young Thing)*
R Kelly – *Thank God it's Friday*
Fre – *Stanna här hos mig*
Mariah Carey – *Free*
Usher – *You Make Me Wanna*
Shalamar – *There it is*
Nate Dogg – *Where I Wanna Be*
D'angelo – *Higher*
Earth Wind & Fire – *In the Stone*
Jaheim – *Looking for Love*
Kaah – *Förlåt fast försent*
Joe – *Somebody's Gonna Be on Top*

– Blandningen av musik är det jag gillar och njuter mest av att lyssna på just nu, och det är ju poängen med ett blandband – att det är en förbrukningsvara. Man gör ett blandband till när någon annan eller sig själv och lyssnar på det under en period, och sen gör man ett nytt när det gamla inte känns helgjutet längre. Sen är det i och för sig ljuvligt att ta fram gamla blandband och kolla vad man lyssnade på under en speciell tid och då dyker massa andra minnen upp i skallen också. – CD-skivan är för mig en utmärkt ersättare för blandkassetten. Det är bättre ljud och jag kan spela den på många ställen, i min bil, hemma och i min Walkman. Men tyvärr får det inte plats lika många låtar som på en kasset. Kanske är det dags att köpa en mp3CD-spelare eller en Ipod.

Erik Olssons blandband

– Mitt band heter *Att ha i lurarna till varm choklad under filten*. Jag har i kontrast mot årets början med mycket skramlig rock valt att bryta av med en lugn blandning av softa låtar. Ett band som ger en annan dimension när man tar bussen eller spårvagnen hem. Ett band man sätter på när man stängt av TV:n och kryper ner under en filt med en kopp varm choklad med nått att läsa, eller med någon man tycker om.

Sida A

1. **Spiritualized – *Out of Sight***
2. **Nick Cave and the Bad Seeds – *Fifteen Feet of Pure White Snow***
3. **Zero 7 – *I Have Seen***
4. **Röyksopp – *Sparks***
5. **Lambchop – *Grumpus***
6. **Sigur Rós – *Staralfur***
7. **Red House Painters – *Have You Forgotten***
8. **Hederos & Hellberg – *Been Smoking too Long***

Sida B

9. **Morrissey – *Angel Down We Go Together***
10. **Scott Weiland – *But not Tonight***
11. **Beth Orton – *Concrete Sky***
12. **Radiohead – *How to Disappear Completely***
13. **Air – *All I Need***
14. **Sparklehorse – *It's a Wonderful Life***
15. **Elliott Smith – *Between the Bars***
16. **Kent – *747***

DJ Sleepys blandband

God damn that dj made my day!
The R.I.P. JMJ mix-tape

Sida A

Jam Master Jammin'
Here We Go
My Adidas
The Ave
It's Like That
Beats to the Rhyme
King of Rock
It's Tricky
Together Forever (Krush Groove 3)

Sida B

Sucker MC's
Hard Times
Dumb Girl
Run's House
You be Illin'
Peter Piper
Down With the King
Jam Master Jay

– Alla låtar av **RUN DMC**. Detta spelas in på en 60 min kasset och spelas upp på en bergsprängare modell störst med volymen på max.

Sex veckor internationell narkotikasmuggling

Med mer än 150 spelningar om året arbetar Swearing at Motorists på att bli ett av de hårdast arbetande banden i världen – av ett rent sammanträffande är de redan ett av de bästa.

Grooves Dan Andersson och Peter Westrup gjorde dem sällskap timmarna före deras svenska debut.

Dave Doughman, hjärnan och motorn bakom Swearing at Motorists, lämnar utan förvarning scenen. Det är den 15 september 2000 och duon ger sin andra föreställning för kvällen på The Second Storey i Bloomington, Indiana – Dave har fått nog. Kvar lämnar han sin något medfarna gitarr och en mer än smått förvirrad Don Thrasher bakom trummorna. Bara en dryg halvminut senare är han tillbaka, den här gången med sin skinnjacka i handen, och börjar kasta ut dollarsedlar på det folkotomma dansgolvet.

Don, som varit med förr, försöker lugna honom.

– Kom igen, Dave! Vi har ändå bara två eller tre låtar kvar!

Men Dave ger sig inte.

– Den som inte gillar musiken kan ta sina två dollar tillbaka och gå, jag betalar dem ur egen ficka! Ni som vill stanna kvar, okej, men då håller ni käften, ropar han och han skojar inte.

Lite mer än två år senare, den tredje november i år, sitter Dave på Kulturmejeriets kafé i Lund och drar sig till minnes den där kvällen – inte för att han behöver gå så långt tillbaka.

– Det var som igår kväll i Köpenhamn. Du vet, folk var inte ens tysta när vi började. Jag satte till och med ner gitarren och gick ut och ställde mig i publiken för att göra något slags tillkännagivande.

Travis Nelsen, Swearing at Motorists tredje trummis på två år, faller in bakom Dave.

– Om folk pratar så kan de väl ta sina pengar tillbaka och gå? Inte så mycket för vår skull, kanske, men det finns ju andra som inte pratar och som har betalat lika mycket som alla andra för att få se oss. Det är inte rätt att de ska få kvällen förstörd bara för att någon annan vill prata. När Dave gör sånt där känns det som att han gör det för publiken – inte för att vi förtjänar allas odelade uppmärksamhet.

– Det är en bra poäng, säger Dave.

Han nickar med huvudet.

– Den måste jag komma ihåg om det händer någon mer gång.

Två veckor efter konserten på The Second Storey säger Dave upp sitt hus i Dayton, Ohio. Sedan dess har han med endast korta avbrott för inspelningen av bandets femte och senaste album, *This Flag Signals Goodbye*, befunnit sig på turné. Det är anledningen till att merparten av låtarna på Swearing at Motorists två senaste skivor utspelar sig i bilar – Dave nynnar fram dem under bandets fyra till tio timmars restid varje dag.

Skulle han någon gång ta en paus skulle han behöva skaffa sig ett ”riktigt” jobb eftersom konserterna aldrig betalar mer än omkostnaderna för en dag. Bara i år har Dave avverkat mer än 150 spelningar och har fram till den där söndagskvällen i november hunnit fyra veckor in i en sex veckor lång Europaturné.

Dessförinnan blev det fyra veckor i hemlandet.

– Det här är nog min favorit av allt som har skrivits om mig.

Dave och Travis sitter i logen en timme före spelningen och delar en flaska Capricorn Estate Pinotage. Dave plockar fram sin almanacka och letar fram en av alla recensioner han klippt ut under året. Den kommer från en dagstidning i Portland, Oregon.

– ”Dave Doughman is a total fucking dirtbag and I love him for it”, läser han innan till.

Han fnissar lite medan han letar ett utklipp från när de spelade i Seattle.

– ”He performs like the kind of friend you should keep an eye on”.

Han har svårt att hålla tillbaka ett leende när han säger:

– Det är jag.

– Alla förstår väl att de måste gå fram till scenen om några minuter?

Travis står vid bardisken och ställer frågan rätt ut i luften. Det är snart dags för honom att kliva upp på scenen. Han vänder sig till killen som står bredvid.

– Du förstår väl att du måste gå fram till scenen?

Därefter masar han sig fram till ett sällskap vid ett av borden och säger:

– Ni behöver inte ens sätta er till rätta.

– Dom har ju strukit ut det!

I handen håller Dave en bunt hophäftade papper de faxat över inför konserten. Bland dem finns bandets rider – listan över de saker bandet förväntar sig hitta i logen när de kommer fram. En tjock tuschlinje täcker den näst sista raden.

– Här stod det att vi ville ha två gram marijuana. Hur många band känner du till som har marijuana på sin rider? Dom flesta som ser oss tror väl att vi drar i oss kokain dagarna i ända. Men om vi inte rökte så mycket gräs som vi gör vågar jag inte ens föreställa mig hur mycket energi som skulle släppas lös på scenen. Som det är nu gör folk sig illa och saker går sönder. – Vi gör oss illa, flikar Travis in.

– Jag menar, det går rätt vilt till. Och om vi inte rökte så mycket gräs, du vet, så skulle det nog kunna bli farligt.

Det är ingen överdrift – innan man sett Dave i aktion vet antagligen ingen den sanna innebörden av ordet energisk.

– Vid det här laget har vi gjort så många spelningar och har så många fans att dom flesta i dom städer vi spelat i vet att vi gillar gräs och tar med det till oss. Å andra sidan, det första jag frågar ljudkillen eller arrangören på de ställen vi kommer till är alltid: ”Kan ni fixa lite gräs?”

Eftersom arrangören strukit bandets marijuanakrav från listan och kvällens spelning i Lund markerar bandets svenska scendebut, ser skörden ut att bli snål. För säkerhets skull har Dave smugglat med sig en stor klump hasch från gårdagskvällens spelning i Danmark. Den, tillsammans med lite blandade rester, utgör bandets uppvärmning inför konserten. – En dag kommer man att döpa boken om Swearing at Motorists till *27 år internationell narkotikasmuggling*. Jag tror kanske inte att någon kommer att skriva en bok om oss, men om någon skulle göra det borde dom kalla den det. Eller också borde vi ge ut en liveskiva från den här

turnén och döpa den till *Sex veckor internationell narkotikasmuggling* – eller så kan artikeln heta det.

– Det är en av de få saker jag saknar, att ha min egen säng i mitt eget rum. Det är det enda jag behöver – ett rum. Jag vill ha samma bilder vid samma säng. Men jag kunde aldrig ens drömma om att få chansen att turnera hela USA och Europa och en egen säng är något som är värt att ge upp för den chansen. Samtidigt är jag helt skräckslagen. Jag har ju ingen aning om vad jag ska göra när den här turnén är över, säger Dave.

Snart är bandets sejour i Europa över och det är dags att möta verkligheten. Travis kommer antagligen att gå tillbaka till att vända hamburgare i Austin, Texas, men för Dave ser det annorlunda ut. Han har inget jobb, ingenstans att bo och ingen och ingenting som väntar på honom. Samtidigt har ingenting egentligen förändrats sedan Swearing at Motorists först letade sig ut ur Daves sängkammare 1995 – han har alltid stannat uppe hela nätterna och rökt gräs, hållt i sig några drinkar och hittat på låtar om flickvänner, bilar och landsvägarna i Ohio.

För två år sedan blev passionen också ett jobb. I övrigt är allt sig likt.

– Planen är att skaffa ett avtal om två skivor till och ta alla de pengarna och se till att hålla mig stenad hela vintern, säger Dave inte helt på skoj.

– Nu, mina damer och herrar, ska vi angripa er med ytterligare en originalkomposition från Swearing at Motorists. Den här kom från himlen – heder åt den som förtjänar det och jag tar ingen för egen del, annonserar Dave från scenen.

Det blir inga utbrott under konserten på Kulturmejeriet och ingen gör sig illa. Publiken, alla 30 personer, släpar sig lydigt fram till scenen när Dave, på gott

humör och alltigenom charmerande, intar den klockan kvart i tio på kvällen. När han väl kliver av den, en dryg timme senare, orkar han inte annat än att halta fram till baren – det är slitsamt att kväll efter kväll leva upp till epitetet "The two-man Who".

Men där, på scenen, sviktar aldrig övertygelsen.

– Man får kila iväg och köpa öl och vin om man vill det, men jag tror inte att det är det ni egentligen vill för det här vill ni inte missa. Det handlar inte om missilkrisen på Kuba eller om fotboll – och ni vill inte gå miste om det.

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

ÅRETS BÄSTA

SOILWORK
NATURAL BORN CHAOS
Helt fantastisk melodisk och stenhård metal med vissa death inslag. Producerat av Devin Townsend (Strapping Young Lad). Turnéaktuell med In Flames i november.
NB 5812 / NUCLEAR BLAST

MORBID ANGEL

ALTARS OF MADNESS & BLESSED ARE THE SICK

Death metal-variantens två mest betydelsefulla album, nu tillgängliga i limiterade och remastrade nyutgåvor med fantastiskt ljud. Inkluderar liner notes, nytt artwork och exklusiva videos.

MOSHCDX 11 & MOSHCDX 31 / EARACHE

MANOWAR

WARRIORS OF THE WORLD

Manowars senaste album på sex år visar att bandet är tillbaka i toppform. Tung och episk metal av klassiskt Manowar-snitt.

Turnéaktuell i november.
NB 7192 / NUCLEAR BLAST

WOLF - BLACK WINGS
Klassisk heavy metal - samma anda som tidigare från Maiden och Mercyful Fate. Producerat av Peter Dinklage (Pain, Hypocrisy).
NFRCD 65 / NO FASHION

IN FLAMES

REROUTE TO REMAIN

In Flames nya album "Reroute To Remain" är bandets mest varierade och nyskapande verk hittills. En mixtur inom modern metal.

Sverigetämlä i november.
NB 6242 / NUCLEAR BLAST

THE NOMADS SHOWDOWN 2
Fullmatad dubbel-CD till enkelpris med det bästa av The Nomads från 90-talet. Innehåller bl.a. hela "Sonically Speaking", "Powerstrip" plus massor av svåråtkomligt extramaterial.
JAZZCD 67 / WHITE JAZZ

MILLENCOLIN

HOME FROM HOME

Millencolins senaste kritikernöjda album "Home From Home" innehåller 10 fantastiska rock'n'roll-punklåtar inkl. nya singlar "Man Or Mouse".

BNR 154 / BURNING HEART

THE DISTILLERS

SING SING DEATH HOUSE

The Distillers håller på att explodera över hela världen just nu. Alla älskar detta charmiga punkband med den luffa sångerskan Beady i spetsen. Innehåller hitsinglarna "Young Crazy Peeling" och "City Of Angels".

HELL 4412 / HELLCAT

HAMMERFALL

CRIMSON THUNDER

Sveriges överlägsna största metalband är tillbaka med sitt fjärde album - lyngre, snabbare och bättre än någonsin! Innehåller hitsingeln "Hearts On Fire".

NB 10312 / NUCLEAR BLAST

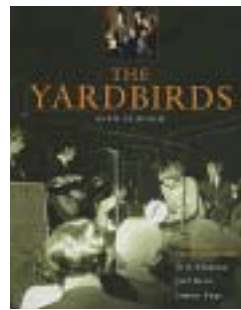
MNW RECORDS GROUP AB • TEXTILVÄGEN 7 • 120 30 STOCKHOLM • SWEDEN • TEL: 08-630 36 00 • FAX: 08-630 36 01 • <http://www.mnw.com>

Media

Det gick så snabbt att det nästan är svårt att förstå vart tiden tog vägen. Tro det eller inte, men årets sista nummer av Groove markerar också slutet på det första året av tidningens bok- och mediasida och när jag tittar tillbaka på den första vi gjorde kan jag inte annat än medge hur stolt jag är över hur långt vi har kommit. Och inte blev den här sämre heller.

Som vanligt försöker vi ha en viss spännvidd och i det här numret kan vi erbjuda allt från konsertupptagningar av det nya årtusendets Alice Cooper – Marilyn Manson – likväl som en initierad djupdykning i Beatlesföretaget Apples förehavanden. Jodå, visst är jag stolt.

Dan Andersson/mediareaktör

BÖCKER

"Those were the days – An Unofficial History of The Beatles Apple Organization 1967-2002" STEFAN GRANADOS Cherry Red Books

Under deras sista år var The Beatles ett band i ständig turbulens och förslitning. Mycket av verksamheten präglades av en bohemisk låt-gå-attityd, och bland de som drabbades hårdast av detta var Apple. Från början startades företaget för att kringgå de hårda skattereglerna i England, och för att Beatles pengar skulle kunna användas kreativt. Förutom de idag mest kända Apple Records och klädbutikerna, fanns även Apple Electronics och, i ett initialt idéstudium, The Apple Foundation for the Arts. Allt inom företaget skulle drivas på ett öppet och generöst sätt, så att de som satt inne med rik-

de är. Mycket av Apples framgångar berodde kanske inte så mycket på att det var Beatles bolag, även om man hade räknat med det från början, utan mer på både attityd och de rätta personerna. För trots att det var många lycköskare som inte lyckades prestera mycket inom organisationen, så fanns där också kompetenta eldsjälar som höll Apple vid liv.

Det känns uppfriskande att läsa om hur The Beatles egentligen hela tiden verkade vilja att organisationen fungerade – att man ville komma bort från de stela kostymnissarna på de konventionella skivbolagen och försöka ge artister en ärlig chans. För det fanns hos Apple, trots det vaga och flummiga projekt det kom att bli, en intressant och uppmuntransvärd vision att ta tillvara idéer och kreativitet. Stefan Granados lyckas förmedla denna vision på ett beundransvärt sätt, och tillsammans med både

var med då det, så att säga, begav sig. Han har under flera år varit bekant med trummisen Jim McCarthy och här uppstår ett dilemma som man kan se på två olika sätt – givetvis blir det lättare att få fram intressanta fakta och levande detaljer när man är vän till den man ska skriva om. Men ofrånkomligt blir man lite pryd och aktar sig för att skriva vad som helst. Detta är vad som uppstått i boken och det hade varit bra med lite mer krydda och några skvallriga detaljer om bandet.

Claytons budskap och det som också löper som en röd tråd genom boken är att basisten och producenten Paul Samwell-Smith och McCarthy var de huvudsakliga låtskrivarna. Detta lyckas han visserligen på ett trovärdigt sätt få fram men efter ett tag blir det lite tröttsamt med allt positivt om McCarthy. Boken avslutas med en detaljerad almanacka från juni

Det här är en ibland klantigt klippt lågbudgetvariant, med bilder av videokvalitet istället för filmkvalitet. Men underhållande är det, och bra musik, även om *Dried Up* och *Coma White* är strukna från låtlistan. Fast en Marilyn Manson som glatt kissar på sig kanske är värt förlusten av två favvelåtar.

Som så kallad bonus följer ett halvtimme-slängt hopkok av bilder på fans, Marylins knäoperation, några bakom-scenen-bilder, fler klipp från konserter och handskakningar med Ozzy Osbourne. Tyvärr så är det inte särskilt genomtänkt. När Mansons fans får chansen att se Marilyn off stage med "All access pass" som det utlovas på baksidan av fodralet vill de förmodligen se mer än det som visas. Vad säger basisten Twiggy till gitarristen John 5 bakom kulisserna? Vad pratar Ozzy och Sharon om när de träffar Marilyn? Har tjejen som dansar på scenen några åsikter om hur det är att vara ett kughjul i Marilyn Mansons mytologi? Men underhållande är det, och bra musik, med många snygga bilder och klockrena utsnitt. Roligast: tjejen som stavade fel till "freak" och konsertbesökaren som kastade en flaska på Marilyn. Han fick lida pin.

Torbjörn Hallgren

"Soundstage Performances" THE DOORS Eagle Vision/BMG

The Acid Kings of Rock, The Doors, hade allt – fantastiska musiker, en publikdomptör och shaman vid mikrofonen och, inte minst, en snygg bandlogga. Så är de också ett av 60-talets mest klassiska band. De tre överlevande medlemmarna (och bandets levnadstecknare Danny Sugerman) intervjuas drygt 30 år senare på *Soundstage Performances* om låtarna och vad de var med om tillsammans med Jim Morrison vid de tre TV-inspelningarna i Toronto, Köpenhamn och New York. Vi bjuds ett dussintal låtar från dessa gig med början 1967 då bandet fortfarande var relativt okänt. I en psykedeliskt färgad studio inför en storögd kanadensisk publik slingrar sig bandet igenom en kantig *The End*. Bandet känns fräscht och hungrigt, spontaniteten finns hela tiden inom räckhåll och Jim påminner om en kalv på grönbete.

Den klassiska inspelningen från Danmark året efteråt gjordes i en kall och svartvit studio inför endast närgångna TV-kameror. Alla är då inledningsvis mer återhållsamma. Jim sitter på en stol och sjunger medan temperaturen stiger på scenen. Och mellan låtarna är det spöklikt tyst eftersom det inte finns någon publik. Men när det så är dags för *When the Music's Over* tar Jim av sig skinnjackan och ställer sig upp. Han hittar här sina klassiska posterposer iklädd vit skjorta och stuporrsskinnbrallor med brett skärp samtidigt som bandet briljerar bakom honom. Och han sjunger ljuvligt – säkrlart. Vid denna tid var han magisk.

Spelningen i New York 1969 för en icke-kommersiell TV-kanal var en av de få bandet kunde få efter att Jim blottat sig under en spelning i Miami strax innan. Bandet ser ut som uttråkade rockstjärnor och det låter oinspirerat. Efter detta fälnade den kreativa glöden och karriären gick utför.

Gary Andersson

tigt bra idéer kunde få dem publicerade och spridda på ett eller annat sätt. Idén var att man skulle kunna komma direkt från gatan och gå in och få exempelvis ett skivkontrakt om det bara var tillräckligt bra.

Även om det ofta befästs att organisationen kring Apple var kaotisk, drar Stefan Granados ofta fram exempel och citat som slår över mycket av det kaos som ändå dominerade. De nästan mytologiserade incidenterna ges både förklaring och översende, som Magic Alex försök att upprätta en 72-kanalig studio hos Apple – en studio som det inte blev något av, Apple fick själva köpa en färdig anläggning. Den idealistiska ädra som rådde under det första året, när det nästan räckte med att se trevlig ut och vara i närheten av Apples kontor för att få jobb där. Hur allt började misskötas och hur anställda kunde vandra iväg dagligen med både skivor och inventarier, och hur Allen Klein dök upp för att städa upp i organisationen. Tillsammans med slitningarna inom The Beatles kom detta i allra högsta grad att bidra till bandets och nästan till företaget fall.

Men Apple levde vidare, både genom de enskilda Beatlesmedlemmarnas soloalbum och andra artister man knutit till sig. Dock slås man gång efter annan av hur skör organisationen ändå verkar ha varit och kanske fortfarande

de återgivna intervjuerna, eget tyckande om Apples artister, komplett diskografi och tips till vidare läsning ger det en fascinerande och underhållande bild av Apple.

Magnus Sjöberg

"The Yardbirds" ALAN CLAYSON Backbeat Books

Att det överhuvudtaget skrivs en bok om ett band som The Yardbirds är kul med tanke på deras korta karriär – de existerade inte längre än knappt fem år och släppte bara ifrån sig några få skivor. Bandet är kanske mest känt för att ha producerat tre supergitarrhjältar: Eric Clapton (Cream), Jeff Beck och slutligen Jimmy Page, som i sin tur ledde fram till Led Zeppelin. Det är också Beck, Clapton och Page som blivit hyllade och fått mest uppmärksamhet när det handlar om The Yardbirds.

Alan Clayton är inte bara musiker, kompositör och författare – han har också skrivit flera musikböcker, varav den mest kända, Beatlesboken *Backbeat*, senare även blev långfilm. I *The Yardbirds* beskriver han tiden, stämningen och 1960-talsandan väldigt noggrant och inlevselställt. Det framgår snart att Clayton är i det närmaste besatt av The Yardbirds och att han

1963 till oktober 1968 som dokumenterar alla gruppens spelningar och inspelningar plus andra händelser. Detta är ett lyft och ger en bra överblick över hur turerna kring bandet gick. Alan Clayton lyckas tack vare stor insiktsfullhet och kärlek förmedla och övertyga om vilket enormt inflytande gruppen hade, inte bara på gitarrister utan även på rockmusiken idag.

Jonas Elgemark

DVD "Guns, God and Government – World Tour" MARILYN MANSON Eagle Vision/BMG

I en gåshudsresande öppningsscen leds Marilyn Manson in på scenen i en gladiatorvagn av två vördnadsfulla bleka människor vid spannet. Publiken vrålar. En bomb briserar och konserter går igång. Men vänta lite – Manson har tagit av sig hatten han hade på sig från början, nästa bild har han den på sig. Nästa igen är den av *Guns, God and Government* är inte en konsert utan ett hopklipp av flera. I ena stunden stöter Marilyn till en högtalare som ser ut att falla för att i nästa stund stå vid mickstativet och rocka loss. Frustrerande. Olika kläder blandas med sminkad Marilyn som blandas med lervällingsmarilyn.

Album

Internationellt regerar producentteamet The Nep-tunes och traditionsbunden rock. Men svensk musik står sig extremt bra, det känns minst lika intressant att se fram emot Kaah, Timbuktu, Thomas Rusiak och Whyte Seeds som internationella akter. Nästa år väntas bland andra Dr. Dre, Erykah Badu, Blur, Nick Cave och Dave Gahan släppa nytt.

Skivåret går mot sitt slut vilket innebär års-bästaalbum. Våra hittar du på www.groove.st

Björn Magnusson/skivredaktör

ABLAZE MY SORROW

"Anger, Hate and Fury"
No Fashion/MNW

Ablaze My Sorrow sticker upp näsan över ytan efter årat på botten. Motivationsproblem och medlemsbyten har förföljt det svenska bandet med det poetiska namnet.

Det här är tolv låtar dödsmetall å la old school, varken förfinad eller förnyad. Men det låter inte tråkigt för det, det är väldigt professionellt genomarbetat. Fast dessvärre uttjatat. Det är gott, men det har tuggats förr. Ablaze My Sorrow har så pass mycket kunskande att de skulle kunna bli lokomotivet snarare än vagnen som svansar efter de andra.

Smultronställena på den här plattan är viking-metalllåten *Where the Strong Live Forever* samt *Shrouded are the Pleasures of Flesh*, som i ett kort ögonblick verkar flörta med Guns'n Roses *Patience*.

Torbjörn Hallgren

AUDIOSLAVE

"Audioslave"
Epic/Sony

Påtaglig spänning och tillförsikt infinner sig när musikerna från Rage Against the Machine slår sig ihop med Soundgarden gamle sångare Chris Cornell i nya projektet Audioslave. Men den självbetitlade debuten är inte vad jag hoppats på, den är alltför händelsefattig.

Men visst öppnar plattan starkt med arsel-sparkarkande singeln *Cochise* som är lika mäktigt som videon. Men det låter för mycket som man väntat sig. Basen är lika imponerad som Tim Commerfords tatueringar och gitarren distrieffar stort på barräckorden medan Chris brottar fram sången ur ett järngrepp. Zeppelin spökar här och där, men det som gläder mig är att Tom Morello inte wah-wah:ar och ekar sönder sina pedaler i varje låt. Ändå är inte *Audioslave* någon fullträff. De 14 låtarna är utdragna och väl slaka. De är mest lågmälda ljudlandskap (verserna) med energiska utbrott (refrängerna), melodier hade inte varit fel på sina ställen. Ordet pompöst ligger också nära till hands. Vi snackar muskler, kvantitet istället för kvalitet. Och det funkar ju sällan. Men inledningen på videon till *Cochise* är briljant.

Gary Andersson

BETH GIBBONS & RUSTIN' MAN

"Out of Season"
Go! Beat/Universal

Före detta Portisheadsångerskan Beth Gibbons har en röst som passade som hand i handske till Portisheads mjuka, filmiska musik. Och även om de tillhörde triphopen som idag tyvärr anses hopplöst förbi, så gjorde bandet många bra saker som även håller att lyssna till idag.

Out of Season är Beths första soloalbum, och musikaliskt rör hon sig fortfarande i samma trakter som Portishead. Men det handlar inte om triphop utan allt är klätt i singer/songwriter-dräkt, ofta lätt och sprött, men också med storbands-blås och märkliga electronica-experiment. Rösterna är fortfarande egensinnigt spröda i sin styrka – man väntar hela tiden på att den ska brista och blomma ut till något ännu sprödare och starkare, med lyster som en vårblomma. Detta tillsammans med märkvärdigt starka låtar och arrangemang lyfter *Out of Season* till höjder man inte längre trodde var möjligt i rådande musikaliska klimat. Ett ljuvligt fyrtorn i det bittra vinterhavet.

Magnus Sjöberg

BJÖRK

"Greatest Hits"
One Little Indian/Universal

En *Greatest Hits*-samling med Björk känns ju helt klockren. Personligen har jag alltid känt att Björks album är sorgligt ojämna, där underbara låtar samsas med betydligt tråkigare alster. På *Greatest Hits* får man bara bra låtar. Tydligt är det fansen som frekventerar Björks hemsida som valt vilka av hennes singlar som inkluderas på plattan, och de tre man hoppat över är lustigt nog de tre som känns gladast och minst seriösa; *It's Oh So Quiet*, *I Miss You* och *Alarm Call*. Det är ett val jag är helt med på, de hade känts malplacerade på skivan. Annars är de alla här – *Human Behaviour*, *Jóga*, *Hyperballad*, *Big Time Sensuality*... låtar man måste ha i skivhyllan.

Att skivan är "copy protected" känns lite som att stänga grinden efter hästen rymt – inget av albumen låtarna är tagna från är ju skyddade, och alla låtarna finns redan på nätet. Ja, kanske med undantag för den sista, den obligatoriska "tidigare osläppta" låten *It's in Our Hands* (helt okej, även om den inte är direkt jättespännande).

Henrik Strömberg

THE BLONDES

"Summer Strut"
Middle Class Pig/import

Det finns ofta något visst med unga amerikaner som bestämmer sig för att göra bekymmersfri pop med sextiotalsflirtar. Förvånansvärt ofta blir det riktigt bra: tajt och medryckande utan att bli alltför mycket plagiat. När jag lyssnar på The Blondes kommer jag ofta att tänka på Brendan Bensons debut *One Mississippi*, en platta som väl får stå som mall för ovanstående medryckande sextiotalsflirtar. The Blondes när inte alltid upp till sådana höjder, men här finns många guldkorn. Tyvärr finns det också lite substanslös solskenspop mellan höjderna, och det gör också att det där riktiga intresset inte vill finna sig. Men gillar man varma somrar och inte bryr sig så mycket om vad den innehåller kan man nog slå sig till ro med *Summer Strut*.

Magnus Sjöberg

STEVE BUG

"Sensual"
Poker Flat/Border

Ganska minimalistiskt blir det när diskjockeyn och producenten Steve Bug, alias Stefan Brügesch, ger ut ett nytt album på egna etiketten Poker Flat. Att det tog lång tid att få ihop plattan gör inget. Hans återhållsamma och klassiska dansmusik för tankarna till housens barndom och får det dessutom att svänga med en naturlig funkighet. Lite stelt i längden men ett hyfsat hartverk.

Robert Lagerström

BUSTA RHYMES

"It Ain't Safe No More"
J/BMG

Förra årets fantastiska nytändning Busta fick på Clive Davis nya bolag J Records med *Genesis*-plattan följts nu upp med variationsrika och riktigt intressanta *It Ain't Safe No More*. Plattan är inte hitspackad vilket är lite synd, ett par bastanta party-anthems hade jag annars gärna höjt volymen till. Busta stärker snarare sin street-cred genom snarig och tuff produktion och rap, även om han inte försöker slå textmässiga hastighetsrekord (tack för det).

Många spår passar sålunda bäst i stora hörlurar, men raggaförtande *Make it Clap* tillsammans med Spliff Star är gjord för dansgolvet och orientaliska *Take it Off Part 2* skulle nog passa bra på efter beach-party. Och faktiskt är mysiga r'n'b-dängan *I Know What You Want* tillsammans med Bustas crew Flipmode Squad och allas vår sångfågel Mariah Carey ruggigt skön. Snyggare än så här kan man nog inte förpacka en kärleksförklaring. Dessutom har Swizz Beatz-producerade Rah Digga-samarbetet *Together* en skön mariachikänsla. Och konstigt nog står Chad och Pharrell inte för den bästa Neptuneslåten på plattan: deras *Call the Ambulance* är en stenhård urban hymn men Ricc Rudes *Struttin' Like a G.O.D.* svänger hänsynslöst på ett sätt jag bara trodde Virginia-duon klarade av. Dessutom är gömda remixversionen av *Make it Clap* till och med bättre än originalet, mest på grund av Sean Pauls charm.

Näväl, Busta är definitivt huvudpersonen på *It Ain't Safe No More* där han återigen bevisar att han tillhör förstakedjan i landslaget. Kanske är det snart dags att ta över kaptensbindeln?

Gary Andersson

NEKO CASE

"Blacklisted"
Matador/Playground

Det har väl alltid funnits egensinniga country-kvinnor som gjort originella låtar och skivor. Tyvärr är det inte ofta som de lyckas tränga fram i rampljuset bland alla utslätade och själ-

lösa produktioner som marknaden dignar av, speciellt de senaste åren. Neko Case är dock en av dessa egensinniga.

Blacklisted är hennes tredje album, men det verkar som att hon efter hand lyckats finna sitt eget uttryck, även om det ibland är både brett och influensrikt.

Hon rör sig obehindrat mellan både bluegrass och ordinära countryballader via små inslag av nästan honky-tonkande blues. Men där låtar kan verka ordinära kommer också oförutsägbara inslag, i sångmelodier och komp. Ofta reverber- och tremoloindränkta gitarrer, nästan som ett 50-taliskt *Twin Peaks*-soundtrack. Det är mystiskt, det är hemligt, och samtidigt så oförblommat härligt och vackert att man sugts upp av musiken, rösten och atmosfären. Och har man inte kommit ner på jorden än, så gör man väl kanske det när någon stänger av CD-spelaren. Kanske.

Magnus Sjöberg

DELTA

"Hardlight"
Dell'Orso/Border

Deltas första singel *Sugared-Up* kom redan 1993, och innan dess var tre av medlemmarna med i det mycket 60-tals-influerade The Sea Urchins.

Mycket har hänt sedan dess. Både musik- och klädstilen har blivit utbytta. Och singelomslagen har blivit fulare. Delta idag låter som ett vanligt indieband. Känslan för melodier har de dock fortfarande kvar. *Nothing Happened* och *Could You* är söta poplåtar. Tempot höjs på spanskdofande *Pump Action* med det grymma trumpetintrot. *Funny Looking Angels* är en jättebra låt som påminner om Popsicle eller något annat norrländskt popband från 90-talet. Men i det stora hela är Delta ganska ointressanta idag.

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER

"A Tribute to Johnny Thunders: I Only Wrote This Song for You"
Diesel Motor/Border

Det florerar en mängd mer eller mindre trovärdiga anekdoter, stundom rena myter, om sångaren och gitarristen, tillika punkens egen Frank Sinatra, Johnny Thunders, och alltför många av dem tar sin utgångspunkt i droger. För oavsett hur han valde att leva sitt liv råder inga tvivel om att Thunders var en enastående begåvning och en inspirationskälla för både samtida och efterföljande generationer av rock'n'roll. Dessutom var han, något som inte sällan glöms bort i sådana här sammanhang, en smutt fantastisk låtskrivare.

Och det är just det sistnämnda Diesel Motors Records tar fasta på när de uppdaterar och på nytt ger ut hyllningsskivan *I Only Wrote This Song for You* från 1995.

14 av originalutgåvans 15 bidrag har drygats med tre nya och trogna vapendragare från The New York Dolls (David Johansen, Arthur Kane och Sylvain Sylvain), The Heartbreakers (Walter Lure) och kortlivade Gang War (Wayne Kramer), likväl som konkurrenter (The Ramones), sluter samtliga upp för att hylla Thunders. Tyvärr gör de honom lite av en björntjänst – särskilt långt från originalet hamnar man ju aldrig om så gott som alla ska envisas med att tappert försöka bemästra mannens karaktäristiskt nonchalanta gitarrspel.

Den enda som egentligen tillför något mer än sin goda vilja är Marc Almond (!), vars artisticiella godelversion av *Hurt Me* är något av det mest hjärtskärande popåret haft att erbjuda. Och då är det inte ens en särskilt bra låt.

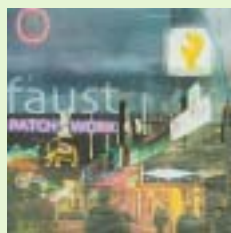
Dan Andersson

FAUST

"Patchwork 1971-2002"
Staubgold/Border

"It was their persistence in the entirety of their trip that makes them so legendary now". Det är Julian Copes ord när han beskriver Faust i boken *Krautrock Sampler*. Med denna mening har han fångat precis vad som är så unikt med Faust. Under hela deras karriär som sträcker sig från 1971 fram till nu har deras musikaliska idé varit att låta Faust vara en ständigt pågående process istället för ett traditionellt band. Musiken är ett ständigt flöde och gränserna för detta flöde kan endast sättas inom ramarna för ett visst album. Låter det flum-migt? Det är inget mot vad musiken är.

Faust har lyckats med konststycket att göra avantgarde tillgängligt och accepterat i mer rockorienterade kretsar. Det är främst på albumen *So Far* och *The Faust Tapes* som detta är tydligt. På *Patchwork* har de samlat utgivet material från hela sin karriär. Problemet med en Faust-samling är att

man inte får den upplevelse som ett visst album kan ge. Här får man istället en liten kompost med resultatet att en del ljudexperiment känns överflödiga. På *Patchwork* är det istället de mer melodiska, rockiga och suggestiva kompositionerna som blir betydelsefulla. Tänk er ett disigt förortslandskap i tyska Ruhrområdet eller kanske ett mörkt regnigt Berlin. Det är samma kyla som Brian Eno en gång förmedlade, men i Fausts värld är det ännu lite kallare och mycket mer betong. En fascinerande tripp.

Jonas Elgemark

Album

DIVERSE ARTISTER
"The Best of B-boy Records"

Landspeed/Playground
 Ett historiskt dokument ur B-boy Records arkiv. Framförallt har de gjort sig odödliga för sina utgåvor av legendariska Boogie Down Productions med KRS One i spetsen. Bolagets grundare Bill Kamaro och Jack Allen var två gangsters som KRS One övertalade att ge ut skivor som ett skydds nät för sin i övrigt ljusskygga verksamhet och allmänt hustlande. BDP finns med på tre klassiska spår som de flesta redan hört, däribland disslåtarnas disslåt *The Bridge is Over*. Inne mycket information finns att tillgå om artisterna i övrigt och flertalet har förmodligen endast släppt några tolvor.

Samlingen rör sig i tidigt 80-tal långt innan hiphop blev synonymt med dollartecken. Produktionen är följaktligen ruff och hård och samtidigt nästan löjeväckande på sina ställen. Det var också här någonstans James Brown-samlingarna började bli viktiga. Men charmen lyser igenom och Darryl McDaniels i Run DMC håller Cold Crush Brothers tidiga tapes som de störta ögonblicken i hiphopens historia. Här finns de representerade i stenhårda skrytlåten *Feel the Horns*. Mycket av det övriga materialet känns old school i ordets rätta bemärkelse, men det är svårt att inte beröras av upptäckarlustan och viljan att verbalt cementera sina opponenter.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER
"Gimme Dat Harp Boy! – Roots of the Captain"
Oziti/Border

En väldig massa blueslåtar från 20-talet och framåt som inspirerat Captain Beefheart, plus några låtar med kaptenen själv. Det är vad som bjuds när skivbolaget Ozit fortsätter sin Beefheart-serie. Beefheart har som man misstänkt väldigt bra smak och det är imponerande av Ozit att ha övertygat Beefheart att ställa upp på detta. Speciellt eftersom han alltid varit kvick med att påpeka att han inte har några musikaliska influenser.

Men här hör vi över 30 låtar som har starka kopplingar inte bara till Beefheart utan också till psykedelien och 60-talets blues revival. Blind Blake, Blind Willie Johnson, Duke Mitchell och Blind Joe Taggart and Son är bara några som samsas här. Allt är gjort kärleksfullt från det snygga och informativa häftet till låt- och artisturvalet. Svårt att sälla ut några favoriter men Al Simmons *Oi Folks' Boogie* är genialisk liksom tårdröjande *Weavers Life* med Dixon Brothers. Årets samlingskiva är alltså här full av mäktigt urkraft.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER
"Mas Confusion"
!K7/Border

MAS står för Musik Aus Strom och är Funkstörungs egna bolag. På *Mas Confusion* samsas tolv låtar med artister Funkstörung gillar (och en låt av bandmedlemmen Michael Fakesch). Det är elektronisk lyssningsmusik av den sort man kan förvänta sig när Funkstörung valt musiken, mycket komplicerat programmerade distade beats och härliga svävande syntslingslor. Vad som är mer överraskande är hur bra det är! Alltför många halvjlumma samlingar har satt sina spår; jag hade inte stora förväntningar på denna, ännu en i raden trodde jag. Men faktiskt håller det stora flertalet av låtarna väldigt hög kvalitet. Metamatics, Stars as Eyes, Adam Johnson, Funckarma, Quench och Mr. Projectile bidrar alla med låtar värda att slösa uppmärksamhet på.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Monotone Trance vol. 1"
Tsunami/VME

Woa. Flashback. Bakom den otroligt intetsägande titeln på den här samlingen döljer sig kompromisslös aiiiiid! Plötsligt befinner vi oss på ett rave när gången i mitten av nittiotalet. UV-ljus, handmålade backdrops och primitiva 3D-animationer projicerade mot väggen. Eller nåt åt det hållet. I alla fall är det massor med 303-knorrigheter på dunkande 909-basgångar, och det får mitt ansikte att delas av ett brett leende. Precis som det ska vara är de tio bandnamnen bakom samlingens låtar totalt anonyma, och man skulle nästan kunna tro att det är samma kille som gjort alla låtarna... Hur som helst är det en bra platta som dansar arset av i princip alla andra samlingar med ordet "trance" i titeln.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"New Blood – The New Rock'n'Roll Vol 2"
Artrock/Border

Jag älskar att upptäcka ny musik. Nya band. Den där pirrande känslan i kroppen när något är så där fruktansvärt bra. Så bra att det gör ont. Så bra att man inte orkar gå till jobbet. Och det kan vara allt från senaste singeln med The Von Bondies till någon gammal doo wop-platta.

Musikklimatet skulle inte kunna bli bättre än vad det är just nu. Och det är fantastiskt att få uppleva den här nya rockvägen. Dyr, men stimulerande. Jag behöver inte sakna indievägen längre, för nu slungas det ena rockbandet efter det andra ut och förgyller min tillvaro. Aldrig har jag varit på så många spelningar som i år. Och all denna nya fantastiska musik gör att jag hellre går och dansar järnet på Debaser i Stockholm istället för att, som tidigare, häcka på något billigt ölhak.

Denna samling stökbänd är bland det bästa jag hört. Helt i stil med grymma *Sonic Mook Experiment 2*. Så i stil att flera av banden finns på båda samlingarna. Hives, Beatings, McLusky, Yeah Yeah Yeahs och Parkinsons. Lyckligtvis med olika låtar med undantaget av sistnämnda band. Vad mer? Jo, Von Bondies, Vue, Datsuns och The (International) Noise Conspiracy och så några nya band jag tackar för att få bli introducerad till. Exempelvis Love as Laughter och

JA RULE
"The Last Temptation"
Murder Inc/Universal

Ja Rule är en våt dröm för vilken skivbolagsboss som helst: han är snygg och tuff, har obegränsad talang och en väldigt speciell röst samtidigt som han släpper en kvalitets-säkrad platta varje år. Dessutom gästar han på alla de hetaste 'n'b-hitsen som släpps av kvinnliga artister under resten av året. Kort sagt regerar Ja stenhårt.

Det som gör honom så populär är hans blandning av hårt och mjukt. Stämbanden påminner om rivjärn och tатуeringarna är stora och skrämmande, ändå kan Ja linda brudar som Ashanti och J Lo kring sitt lillfinger med kärleksballader och ett enda ögonkast. Han är hotfull och öm om vartannat. *The Last Temptation* är sålunda också en fantastisk platta (till och med Toto-samlingen i *Murder Reigns* kllockren). Produktionen signerad Irv Gotti och Chink Santana är spännande, tät och synnerligen vass medan Ja själv reser sig över sitt rike

nya zeeländska The D4. The Hotwires fantastiska *Furious Desires* är nog kanske plattan bästa spår, men konkurrensen är stenhård. Finska Flaming Sideburns bidrar med stenhårda *Street Survivor* och mina favoriter Mooney Suzuki gör en cover på klassikern *I'm not Talking* som bland andra Yardbirds spelat in. Ja, den här plattan är så bra att den blåste bort min förkylning. Eller var det whiskeyn? Den här plattan kommer att fungera som en brobyggare. Den kommer att föra samman sleazerockare och popsnören. Hur som helst, vi ses på dansgolvet med knytnävorna i luften skrikandes RIOT! RIOT! RIOT!

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER
"Red Hot+Riot"
Red Hot/Universal

Dessa låtar är så flyhänta och vitala att man inte kan undvika att tro att AIDS faktiskt kan besegras. *Red Hot+Riot* är nämligen en livsprudlande hyllning till den västafrikanske musikern Fela Kuti som dog i AIDS för fem år sedan och över-skottet går till kampen mot sjukdomen. Hans son Femi deltar självklart, dessutom stjärnor som D'Angelo, Dead Prez, Bilal, Common, Kelis, Talib Kweli, Macy Gray, Nile Rodgers, Sade, Money Mark och Meshell Ndegeocello. Och spåren innehåller precis sån urkraft som Fela Kuti en gång ingjöt i dem. Funken lever på *Red Hot+Riot*, likaså jazzen. Musiken blir större än enskilda människor, den växer till något universellt och ursprungligt den alltid egentligen varit – vid såna tillfällen är det trevligt att leva och känna sig som en del av ett oändligt sammanhang.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"The Wild Bunch, Story of a Sound System"
Strut/Playground

Ända sedan Neneh Cherry 1988 i världshiten *Buffalo Stance* droppade "Looking good hanging with the Wild Bunch" har Bristolcrewett styrt stora delar av den musikaliska agendan som hämtar näring i electro, reggae, soul, funk och hiphop. Det vi får höra här är en historiebeskrivning med två skivspelare. DJ Milo, som var hjärtat, har mixat ihop favoriter från en svunnen tid, långt innan triphop, långt innan Massive Attack, Soul II Soul, Tricky eller drum'n'bass som allt så småningom landade i.

som den härförare han är. Och nu använder han sig inte av kändisinhopp för att lyckas, han gör det i princip på egen hand. Mäktigt. Det svänger och gungar till och med så mycket att The Neptunes-låten *Pop N****s* bara blir en i mängden. Fast Nas låter trots allt snäppet bättre än de flesta på *The Pledge Remix*. Men vem blev egentligen överraskad över det?

Nöj dig dock inte med *The Last Temptation*, investera också i hans tidigare plattor *Pain is Love, Rule 3:36* och *Venni Vetti Vecci*. Ja gör dig inte besviken.

Gary Andersson

Allt tog sin början under tidigt åttiotal när DJ Milo mötte Nellee Hooper på en punkspelning. Även om de gillade energin i punken var deras smak alltför eklektisk och de hyste stor kärlek för allt som berörde dem. Funk, reggae, punk, jazz, fusion, electro och hiphop kastades i en mixer när de började anordna fester. Rytet om deras blandning av stilar lockade till sig en likaledes blandad publik. Till kärntruppen slöt sig så småningom Daddy G, Mushroom och 3D som senare kom att bilda Massive Attack. Knappt tio år senare hade The Wild Bunch skaffat sig ett bra rykte och skivindustrin började efterfråga DJ:s och kreativa människor som inte använde gitarr som uttrycksmedel. Det blev slutet för The Wild Bunch, men deras medlemmar har satt sina spår i musikhistorien och att exempelvis Massive Attacks *Blue Lines* skulle bli ett mästerverk var kanske inget bandet räknat med. Men de hade definitivt läst på sin musikaliska läxa.

Björn Magnusson

DPZ
"Turn Off the Radio"
Landspeed/Playground

Hade den här recensionen varit en DPZ-låt hade den garanterat inlett med ett "Fuck the police!". M-1 från Brooklyn, New York och Stic.man från Tallahassee, Florida tycker nämligen minst lika illa om "the hoe-lice" som "Uncle Tom-niggaz".

Kanske är det av upphovsrättsliga skäl som Dead Prez bytt namn till DPZ, för *Turn Off the Radio* är ett mixtape på CD, fullt med mer eller mindre gamla och svåråtkomliga låtar. Här finns pärlor som *Get Up* tillsammans med The Coup och *Sellin' D.O.P.E.*, men också massa covers som *That's War!* (Black Robs *Whoa!*) och *We Need a Revolution* (Aaliyahs *We Need a Revolution*).

Som de flesta vet har DPZ starka åsikter om det mesta i samhället, och de vill gärna berätta hur saker och ting ska göras. Men de blir aldrig gnälliga och tjatiga och jag lyssnar lika noga på när de rappar om giriga klubbägare i *No Love* som när de behandlar terrorism i *Know Your Enemy*. Flera låtar handlar också om hiphop och om hur artister ofta pratar om "fel" saker. På inledande *Turn Off the Radio* ringer någon in till People's Radio och rappar "I got a fat chain/I got a fat whip" varpå programledaren slänger på luren med ett "nigga, get off that bullshit!". DPZ är ett av 2000-talets hittills mest spännande band och då är ändå *Turn Off the Radio* bara en uppvärmning inför det riktiga albumet *People's Radio*.

Daniel Severinsson

BOB DYLAN
"The Rolling Thunder Revue – Live 1975"
Columbia/Sony

Förutsättningarna för en turné var i det närmaste perfekta. Dylan var utvilad och laddad efter flera år hemma. Hans bästa album *Blood On the Tracks* var pinfärskt och *Desire* var på gång. Med sig hade han folk som Allen Ginsberg, Roger McGuinn och Joan Baez. Kompaniet var ungt och tigt med en charmig orepererad känsla. Basisten Rob Stoner och trummissen Luther Rix balanserar mellan det hårda och känsliga. Mick Ronsons smakfulla gitarrplock och små slingor är överträffade och passar perfekt i sammanhanget.

Live 1975 innehåller det bästa från tre olika konserter från The Rolling Thunder-turnén med höjdpunkter främst från *Desire* och *Blood On the Tracks*. Den glöd som hörs i låtar som *Hurricane* eller *Tangled Up in Blue* överträffar till och med albumversionerna. Dylan uttrycker med precision innebörden i varje ord och klart är att det var sångerna på dessa två album som

Så här i årets elfte timma ska jag sammanfatta vår fantastiska skörd av inspirerande musikaliska uppreccuts. Det är grymt svårt att dra några slutsatser men visst dominerar gitarrbaserad obestämd pop fullständigt vilket är lite trist. Annars uppskattar jag verkligen Paris, Willing to Run, Whyre, Nickokick, Korea, Fingerspitzengefühl, The Kid, Orakle, The Streetwaves, Nicolaj, Marble – kanske i stort sätt alla jag orerat om i denna vänstermarginal de senaste tolv månaderna. Jag hoppas att framtiden faller för samtliga fötter! Nästan lika mycket uppskattar jag denna omgångs grädda av underjordens musikaliska våldofter.

Jag kan inte säga att jag brukar hålla valiumhårdrock särskilt högt men det är väldigt svårt att inte heja på **Wall of Gods** klockrena stoner-rock. Tungt är bara förnamnet, vi snackar ton som minsta viktenhet, dessutom en extra retrokrydda i form av en snitsig John Lord-orgel som lyfter gruppen i håret säkert ett par meter från den blötmissiga riffrocken. Det är inte tal om annat än utlandsexport och storslagna försäljningsciffror. Kul att ta del av!

Betydligt hemligare är pedalsamlarna och alternativrockarna i **Octopus Ride** som dock riffer på ganska bra ändå i någon slags förlängning av sjuttioalets avantgarde och nittioalets alternativrock å la tidiga Trans Am- och Chavez-powerpop. Inte alls otrevligt, men många gånger fungerar instrumentalbitarna bättre än de sjungna vilket är mycket ovanligt. Naturligtvis alltid spännande, lagom dissonant och med söta stänk av postpunk vilket värmer mer än väl i vinterregnet.

Jag marscherar med raska steg ut i ladugården och finner där, ibland gummistövlar och gödsel, fantastisk fin skägpop ifrån **The Burly Brothers**. Uramerikanskt förstås, raspig Waits-besläktad röst, munspel, cello och akustiska gitarrer men såpass välgjort att det faktiskt känns minst lika angeläget som sina västra influenser. Absolut ett nytt hopp för dem som brinner för rootscountry men som ändå har kvar ett blödande pophjärta. Bedärande trots det anspråksfulla arvet.

Den nuvarande garagerocktrends luktar oftast väldigt dåligt och känns många gånger onödigare än onödiga. Varför försöka åter-skapa Nuggets-boxen åter och åter igen? Näväl, **C.Hamre** presterar många gånger bättre än sina genrekolleger. Receptet är enkelhet och energi. Man klarar sig oftast bra på två ackord om man inte hushåller med krafterna. Har man dessutom som C.Hamre en sångare som märkligt nog oftare tangerar Patti Smith än någon nutida finnick amerikan i för tigt skinnjacka tror jag att man hittar rätt.

Euforisk blev jag redan efter första anslaget på **The Leeches** fantastiska trespar-skiva. Om C.Hamre har energi så är Leeches ett förbannat kärnkraftverk. Tre låtar på strax över sex minuter summerar klart och tydligt vad det handlar om. Kaotiskt och uppskruvat till max men samtidigt så mycket underbar popmusik och attityd att jag nästan tror mig förflyttad utanför lyckans gränser. Alltså blir Leeches månadens inofficiella vinnare, helt klart också ett av årets och (förhoppningsvis) också nästa års bästa och glimrigaste guldkorn.

Fredrik Eriksson

För kontakt:
Wall of God: wallofgod@hotmail.com
Octopus Ride: octopusridesweden@yahoo.com
The Burly Brothers: theburlybrothers@telia.com
C.Hamre: c.aarme.lofi.org
The Leeches: leeches@leeches.us

dominerade hans drömmar, verklighet och fantasi under denna tid. Det handlar om en lidande konstnär i toppform, mitt uppe i en skilsmässa med en väldig massa drickande som följd. Resultatet som hörs på dessa inspelningar stavas energi. Här framfört av en 34-åring iförd stor vit hatt dekorerad med blommor och med alldeles vitsminkt ansikte.

Jonas Elgemark

THE EMBASSY "Futile Crimes" Service/Border

Något som bör finnas i sådan här musik är lite sensualism och charm, men Göteborgsduon The Embassy har inte mycket av någotdera, det är bara i *It Never Entered My Mind* som tendenserna hörs.

Jag misstänker att tanken med Embassy är att sången ska vara underordnad musiken och liksom bara finnas där, men då är också kravet att sången inte ska störa. Problemet här är att sången oftast är ohyggligt falsk, inte på det där charmiga sättet som när Bernard Sumner eller Neil Young letar efter tonerna utan mer ofokuserat falsk. De eventuella melodier som finns sitter i små synt- eller gitarrslingor här och där och jag tycker mig höra djävulens egen synt, den bedrövliga DX7:an på flera ställen. Kanske kan Embassy funka på Konstfack eller när arkitektstudenterna har fest, men det jag hör är bara intetsägande.

The Embassy vill lite för mycket. De försöker sig på Kraftwerk, Pet Shop Boys och New Order. Resultatet blir bara krystad och smårött syntpop och de hamnar i ett tomt ingenmansland.

Jonas Elgemark

FAT JOE "Loyalty" Atlantic/Warner

Fat Joe överraskade både mig och andra med förra plattan *J.O.S.E.* som var hans klart bästa dittills. Med *Loyalty* försöker han upprepa framgångarna och det är inte omöjligt att han lyckas. Inledningsvis är tempot högt och då passar Joe Cracks hetsiga rap perfekt. Alchemistproducerade *Bust at You* borde till exempel bli en hit. Andra spår som värdelösa singeln *Crush Tonight* känns däremot alldeles för radioanpassade. Fat Joe har heller inte alltid så mycket att berätta och på *TS Piece* förklarar han varför: "I know it seems every song, is about the same old thing/ But when you rich/ain't nuthin' to do but fuckin hang/eat good, spend money, count chunks of change...". Och representera Terror Squad förstås. Fat Joe gör allt för att pusha Remy, Armageddon, Tony Sunshine och de andra. Tyvärr kan de inte ens tillsammans lindra saknaden efter Big Pun.

Daniel Severinsson

FREAK KITCHEN "Move" TSP/MNW

Freak Kitchen har gjort en habil hårdrocksskiva. En skiva präglad av feodalisk gitarrhierarki. Skumma gitarrtakter och lekfulla ryller fyller de 46 minuterna av musik där resten av bandet får hänga med så gott det går, utan att ta för mycket plats. Med andra ord, trots att det här är svängigt så lever gitarren allt för mycket i sin egna lilla autistiska värld för att det ska kännas bra. Less is more och inte tvärtom.

Men holy macaroni vilken gitarrist han är, Mattias IA Eklund – gitarristernas Maradona! Samtidigt är han inte någon särskilt bra textskrivare. Att skriva om *Expedition: Robinson* och TV-nyheter känns pubertalt. Freak Kitchen skulle må bättre av att någon annan fick förtroendet att skriva texterna.

Det svänger dock till ibland och det är till-

värligt på sina ställen. *Seven Days in June* skär in i hjärtat som en kniv. På ett bra och rörande sätt, vill säga. Om producenten kunde sätta tyglar på IA så skulle Freak Kitchen göra musik som kändes mer unison och mindre "Hej allihopa, kolla in gitarren". Problemet är att han själv, surprise surprise, har producerat plattan – och skrivit 95% av låtarna. Det skulle vara bra att kunna ge förtroende till lite fler personer.

Torbjörn Hallgren

FROTTÉ "Den stora daldansen" Returmusik/Border

Agent Röd, Edberg och Goop gör med *Den stora daldansen* säkert någon slags kulturgärning. När alla andra snackar om det tuffa livet i förorten gör Frotté låtar om att dricka hembränt och dansa logdans. Det känns klart positivt att det kommer hiphop som inte är från storstäderna. Agent Röd gör helt OK beats och om man läser texterna i CD-häftet verkar de lite myndiga. Men tyvärr brister rappen å det grövsta. Goop har i och för sig, till skillnad från Edberg, något som kan kallas flyt. Men Agent Röd är den stelaste rapparen jag hört i hela mitt liv. Nästa gång han försöker närma sig mickbåset borde någon hålla fast honom.

Daniel Severinsson

ERIC GADD "Life Support" Stockholm Records

Sveriges funkigaste gotlänning är numera folklig och säljer skivor i hela Norden. Inget ont i det och jag har alltid gillat Eric's sätt att pissa in ett eget territorium. Detta är hans åttonde album och Eric Gadd har inte gjort något genomruttet album trots sitt musikaliska sökande.

Life Support är ändå i mina ögon hans sämsta album. Kanske beror det på att han i någon slags förnyelsetanke skrivit låtar ihop med andra. Kanske beror det på att Eric mognat medan jag fortfarande vill höra en antydning till farlig funk i hans musik. *Life Support* innehåller helt enkelt för lite tuggmotstånd. Spår som *Permission to Love* rinner som friskt vatten i en orörd bäck och är klanderfri popsoul medan Eric alltför många gånger hamnar på en nivå där melodifestivalen lurar runt hörnet.

Björn Magnusson

GIRARDINI DI MIRÒ "The Academic Rise of Falling Drifters" 2.nd rec/import

Ett i det närmaste okänt italienskt postrockband tar hjälp av åtta nästan lika okända producenter av elektronisk lyssningsmusik för att sätta ihop ett remixalbum. Det är faktiskt mer spännande än man kan tro. Styrofoam, Herrmann & Kleine, Dntel, Isan med flera klipper, klustrar och filar tills de transformerat Girardini di Miròs original (från skivan *Rise and Fall of Academic Drifting*) till något mer eget. Resultatet spänner från skira akustiska verk med svårtydd sång till finstämd techno med gitarrackompanjemang. Det är vackert.

Henrik Strömberg

GEORGE HARRISON "Brainwashed" Parlophone/Capitol

Käre Jeff Lynne, hur mår du egentligen? Känns det bra? Georges sista önskan var att det skulle låta rätt. Det gör det inte. Det låter lika polerat som vanligt. Jeff Lynne, du borde dömas till livstids fängelse av rocktribunalen i Haag. Nu låter det som alltid när egot varit framme med sina klämfingriga händer. Enda gången det har fungerat är i ELO, hans eget band. Både *Traveling Willburys* och *Tom Petty* skulle mått bättre utan Lynne, samma sak med *Brainwashed* som trots allt är ett väldigt bra album. Men när man

förstår hur det kunnat låta gör det mig bara helt vansinnig. En råare ljudbild hade förstärkt intensiteten som finns både i låtmaterialet och Georges röst. För en bra låt lyckas inte ens Jeff Lynne dölja. Titellåten, *Stuck Inside a Cloud*, *Rising Sun*, omisskännliga Harrisonkompositioner med hans speciella melodiska mollstämming. En hel del texttrader skär i hjärtat, större delen av låtarna är trots allt skrivna vid sjuksängen. Men det är inte ett bittert, ångestfyllt album. Det finns ofta en distans och svart humor i texterna och man anar en nyfikenhet inför Gud och döden. Det var sådan George Harrison var och det gör att *Brainwashed* trots allt är ett värdigt farväl från en av rockens mest saknade.

Jonas Elgemark

LEE HAZLEWOOD "Lounge Legends" Universal

Det är ganska fantastiskt att slokmustaschen Hazlewood har varit verksam i snart 50 år. Idag är han 73 år och fortfarande ute på vägarna. I år har det redan kommit två Lee Hazlewood-plattor plus en tributplatta, och nu denna. Och så har KarlN besökt Stockholm tidigare i höst. Kanske är det Hazlewoods år i år. Denna ypperliga samling innehåller låtar från tre av Hazlewoods bästa soloplattor som kom 1966-68. *The Girls in Paris*, *Shades*, *So Long*, *My Autumn's Done Come*, *Babe* rymmer här. Även duetterna *Summerwine* och *Sand* med Suzy Jane Hokom, som bland annat producerade Gram Parsons *The International Submarine Band*. Och som om det inte vore nog, så kostar plattan inte mycket heller. En smått fantastisk samling med andra ord.

Annica Henriksson

KIM HIORTHØY "Melke" Smalltown Supersound/VME INFORMATION "Biomekano"

Rune Grammofon/BonnierAmigo
Hei, Kim Hiorthøys förra album, tyckte jag var ett av de bästa som sålptes 2001. Tyvärr kan jag inte säga det samma om *Melke*. Skivan består av låtar hämtade från diverse singlar och samlingskivor Hiorthøy medverkat på, och även om flera av låtarna är bra så blir det ingen spännande helhet. Den sortens puttrande, organiska electronica funkade jättebra på *Hei*, men på *Melke* har jag svårt att bli engagerad av musiken. Så när han mitt på skivan klämmer i med ett regelrätt technobeat känns det som en frisk fläkt, som tyvärr alltför snabbt ebbar ut.

Vid sidan av musiken har Kim Hiorthøy en karriär som grafisk designer. Bland annat har han designat Rune Grammofons alla omslag, ett bolag som ger ut rejält underlig experimentell musik med rötter i jazz, konstmusik och/eller electronica. Flera av bolagets skivor är ytterst svårlyssnade, men så är det inte med Informations *Biomekano*. Det är ett album med intressant ambient techno, inte helt olik det landsmannen Biosphere gjorde på sina första skivor. Fast uppdaterat för 2000-talet. I en tid när mycket elektronisk lyssningsmusik bara blir mer och mer navelskådande känns *Biomekano* öppet och nyfiket på influenser från både då och nu.

Henrik Strömberg

WHITNEY HOUSTON "Just Whitney" Arista/BMG

Det sägs att hon knarkat så mycket att hon inte längre kan ta de där riktigt höga tonerna. Men när Whitney efter en dryg halvtimme sjunger balladen *Try it On My Own* och allt låter som om det vore inspelat i samma tagning som *The Greatest Love of All* eller *All at Once* för sjutton

är sedan så kan i alla fall inte jag föreställa mig hur hon skulle kunna låta bättre.

Det som gör *Just Whitney* till en halvtrist skiva är istället att varken *Try it On My Own* eller något annat på skivan är i närheten av nyss nämnda åttiotalsklassiker eller för den delen briljanta nittiotalshits som *My Love is Your Love* och *It's Not Right But it's OK*. Och Whitney hade mer än någonsin behövt ett riktigt bra låtmateriel. För hon är snubblande nära att hamna i samma förödande situation som Michael Jackson och Mariah Carey befinner sig i – ingen lyssnar på musiken men alla följer deras personliga tragedier, som om de reducerats från artister till vandrande dokusåpor.

Thomas Nilson

JAHEIM "Still Ghetto" Warner

Livet handlar ofta om en strävan mot något ogreppbart och underbart. Popmusik handlar om att få drömma sig bort en smula. Jaheim Hoagland vandrade i en obehaglig uppförbacke tills producenten Kay Gee fick höra hans demo och debuten *Ghetto Love* som följde satte honom på en piedestal där hårdnackade hiphopare och r'n'b-mjukisar för en gång skull var överens. Från gatan i en handvändning kan tyckas men Jaheim har en röst som skulle ta honom till toppen även om Ice-T kompat honom med två tandpetare mot en bardisk.

Efter debuten har Jaheim förmodligen känt att han nuddat vid det där molnet han siktat mot och gått ner sig i balladträsket. På *Still Ghetto* har han i princip helt lämnat funken hemma vilket kan bero på att Kay Gee endast finns med som låtskrivare på tre av spårerna. Men även om man kärkar ballader till frukost blir det för mycket sirap till pannkakorna. Nu kanske jag låter en smula negativ vilket givetvis beror på att jag väntat mig mycket men en handfull briljanta spår ger dig egentligen inget val. Och har du fallit för rösten vet du vad du ska göra.

Björn Magnusson

JAY-Z "The Blueprint 2, The Gift & The Curse" Roc-A-Fella/Universal

Jiggaman har definitivt växt sig större än en vanlig människa och ger sig därför på än mer symfonisk hiphop (*Hovi Baby* låter som en mix av en yr Prince och Mike Oldfield) baserad på en hel drös samplingar på denna dubbel-CD som är uppföljare till förra årets *The Blueprint* (sen dess har Jay också hunnit ge ut en unplugged, en best of och en platta med R Kelly).

Första CD:n *The Gift* inleds med pampiga och känslösa *A Dream* där Jay-Z släpper in Notorious B.I.G. som snabbt tar över showen. Inhoppen från Dr. Dre, Truth Hurts och Rakim på *The Watcher 2* flyter på utan avbrott och Neptunes-låten *F**k All Nite* är så där stönlöt som man drömmer om. Mest imponerad blir jag annars av Timbaland-produktioner som ragga-inspirerade *What They Gonna Do* tillsammans med Sean Paul, *The Bounce* och Stankonia-vibben som Big Boi för med sig i *Poppin' Tags*. Sen finns också självklara hits som '03 *Bonnie & Clyde* med Beyoncé Knowles och souliga *All Around the World*. Sen går man in på andra CD:n.

The Curse är tyngre och mer allvarstygnd. Just Blaze-producerade *U Don't Know* tillsammans med nysjögade M.O.P. innebär exempelvis yviga gester och maffiga beats. *Some People Hate* har också dramatiska övertoner och många spår är rent ut sagt trista – detta gör *The Curse* till den tråkigare av de två plattorna. Därför byter jag tillbaka till *The Gift*.

Gary Andersson

JETS TO BRAZIL "Periecting Loneliness Jade Tree/Border

Jag var aldrig sådär stormförtjust i *Jawbreaker*, emocore-veteranen Blake Schwarzenbachs förra band, men *Jets to Brazil* är ännu mer ointressanta. Inte så att det är pinsamt dåligt, bara väldigt tråkigt. Det är betydligt mycket mindre punk numera och mer någon slags övervuxen collegierock som säkert skulle passa fint i en TV-serie som *Jack och Jill*. De finstämda försöken till ballader stupar på Blakes vecka röst som förut i alla fall passade bra att vara desperat med, men som nu bara är mesig. De krångliga arrangemangen har blivit betydligt mer arenarock än vad jag tycker är smakfullt och bara i inledande *The Frequency* fungerar gitarrkaskaderna som de ska. Dessutom är skivan fruktansvärt lång. Nej, vill man ha en bra variant av det som jag tror de är ute efter kan man rota fram någon gammal skiva med Cell istället.

Fredrik Eriksson

ELTON JOHN "Greatest Hits 1970-2002" Mercury/Universal

Efter *Tiny Dancer* i filmen *Almost Famous, Your Song* i alla möjliga och omöjliga sammanhang och på senare tid även obskyra *Are You Ready for Love?* i vinjetten till *Studio Pop* har nog många tvingats omvärdera Elton John. När mannen var bra var han ju faktiskt djävulskt bra.

Den här samlingskivan kommer därför helt fel i tiden. För den påminner för mycket om att när Elton inte är bra så är han helt outdärlig. Den aldrig sinande ström av *Lugna favoriter*-ballader han levererat de senaste tjugo åren hade man hemskt gärna hoppat över. Nu får de istället vänta sig över halva den här dubbel-CD:n. Men man hade väl inte högre ambitioner än att konkurrera med Roxettes balladsamling.

Thomas Nilson

JURYMAN "Escape to Where" SSR/Border

När elektronisk musik möter jazz blir resultatet oftast svalt, osvängigt och småtråkigt samtidigt som det mesta är stöpt i samma form. Tack och lov finns det folk som går utanför mallarna. Som den egensinnige Amon Tobin och till viss del också Juryman. Den sistnämnde heter Ian Simmonds och spelade en gång i tiden i popbandet Sandals. Här lånar han ingredienser från techno, hiphop och dub, blandar upp det med lite breakbeats och kryddar anrättningen med en hel del jazz. Ett tilltag som ger en lägmäld, skön och suggestiv upplevelse med en stor och levande ljudbild. Ett soundtrack till vardagen.

Robert Lagerström

THE KOOKS "Verbal Jujitsu" Morphine Lane/MNW

Att ha en hit med, och bli mest kända för, en låt i en klädeskedjas reklamfilm är kanske ingen bra början. För The Kooks förra album hade inte så mycket att erbjuda. Även om det var rätt trevligt och tralligt, kändes det lite substanslöst. På *Verbal Jujitsu* finns det mer kött på The Kooks musikaliska ben, men inte heller nu känns det riktigt angeläget. Visst är det mycket som finns kvar av det trevliga och tralliga, men det känns också som att The Kooks försöker lite för mycket – det blir lite överarbetat. Det enkla och charmiga finns inte där längre. Och när man ändå lyckas få ihop något som skulle kunna bli riktigt stort och bra, har det antagit andra former än The Kooks egna. Till exempel *I'm Looking Better (Than Ever)*, som nästan helt och hållet blivit en Cure-pastisch, om än en snygg sådan.

Verbal Jujitsu är ingen dålig skiva, men den lämnar tyvärr inget bestående efter sig.

Magnus Sjöberg

KOOL G RAP "The Giancana Story" Koch/Playground

På den tiden när Kool G Rap var en av hjältarna i The Juice Crew stod G:et i hans namn för Genius. Nu för tiden är han Thug for life och G:et står för giancana, gangster och gat. *The Giancana Story* bootleggades sönder och samman för länge sedan och Kool G Rap har bytt bort låtar av bland andra DJ Premier. Beatsen är genomgående mörka och suggestiva, och lättillrädda som *Thug Chronicles* och *The Streets* förklarar vad texterna handlar om. Även om det finns tunga spår på plattan är den ganska tråkig. Av förklarliga skäl lät Kool G Rap hungrigare på *It's a Demo* 1986.

Daniel Severinsson

TALIB KWELI "Quality" Rawkus/Universal

Att Talib Kweli brutit med partnern Hi-Tek och börjat spela in med producenter som Kanye West och Ayatollah har nog fått gamla fans att höja ett och annat ögonbryn. När första låten *Rush* bygger på elgitarrer börjar jag också undra vad som tagit åt killen. Men *Quality* känns i stora delar som en logisk fortsättning på förra plattan.

Talib Kwelis sköna röst, flyt och inte minst texter står hela tiden i centrum och de många gästerna kryddar bara anrättningen lite. Kweli håller sig också mestadels på rätt sida av präktighetsgränsen, till och med när han gör *Joy* tillsammans med Mos Def som handlar om glädjen över att bli pappa. Det finns också några souliga spår med pretentiösa ansatser på *Quality*, men de vägs upp av grymma Kanye West-låtar som *Good to You* där Talib Kweli tuffar till sig och säger "I heard them say I was a conscious rapper/ but I'm a monster when I have to smack the shit out of a nonsense actor".

Daniel Severinsson

LITTLE AXE "Hard Grind" On-U Sound/Border

Tänk dig att några urgamla bluesinspelningar från svettiga bomullsfält råkar leta sig in i ett tunglunkande och psykedeliskt jamaicanskt

PLUSH "Fed" After Hours

Det var nästan så att man hade slutat hoppas. Åtta år har förflutit sedan Liam Hayes och hans Plush erövrade den ätråvårda titeln "Single of The Week" i en engelsk musikpublikation med snudd på mästareliga debuten *Three Quarters Blind Eyes* och det såg åtminstone fram till i somras inte särskilt ljus ut. Visst, helt tyst har det inte varit från Hayes. Både en andra singel och ett knappt halvtimmeslångt album med pianoskisser slussades ut till omvärlden via Domino, men den där storslagna mästareövningen i bombastisk soulrock, den som mer eller mindre utlovats sedan den första singeln, uteblev. Men nu, med ett överflöd av blås, stråkar och köror har Hayes äntligen gjort den skiva han velat göra ända sedan bandets begynnelse i början av 1990-talet – den som alla hoppades att han skulle göra. Den lär i och för sig ha kostat uppåt sexsiffriga dollarbelopp, om man får tro Hayes

dubsession. Ungefär så låter amerikanen Little Axe tredje album.

Bakom namnet finns Skip McDonald som inte bara sjunger och spelar flera instrument utan som också producerat plattan tillsammans med Adrian Sherwood. Den sistnämnde är en känd dubproducent som en gång i tiden startade etiketten On-U Sound medan McDonald lirar med artister som Grandmaster Flash och Africa Bambaata på rapbolaget Sugarhill Records.

På senare år har Skip McDonald hittat tillbaka till bluesen från uppväxten och gör här ett fenomenalt album. Stråva bluesröster och svävande toner från många lager av instrument blandas med släpiga rytmer, ekoeffekter och baklängesljud vilket skapar en både unik och suggestiv stämning. Lyssna bara på *Walk Right Shoes!* Jag vågar påstå att det inte finns någon annan som låter så här.

Robert Lagerström

JENNIFER LOPEZ "This is Me... Then"

Epic/Sony
I sin jakt på titeln "fuck of the century" rullar Jennifer Lopez skivkarriär på parallellt med filmroller. Exponeringen är maximal och jag är nästan säker på att rymdvärelser som aldrig besökt Jorden skulle kunna gå in på vilken karaokebar som helst och sjunga en Jennifer Lopez-refräng utan att titta i monitorn.

Innerkonvolutet är fyllt med bilder på Jennifer i ärtiga poser och det finns fler på hemsidan, exklusivt när man väl köpt skivan. Det gör mig lite konfunderad – behöver vi verkligen fler bilder av Jennifer Lopez? Och hade det inte varit bättre med en bonusremix där exempelvis Aphex Twin kunde fucka upp åtminstone något av de här blaskiga muzak-latin-spårerna istället?

Nu tror jag knappast Jennifer vet vem Aphex Twin är, men det blir i alla fall något mindre dåligt när hon bjuder in gäster, som i *Jenny from the Block* där behårda rapparna Styles och Jadakiss ser till att dina föräldrar blir tvungna att hoppa fram ett spår. Även *I'm Gonna be Alright* där Nas gästar funkar bra, men den har vi ju redan delvis hört på *J to tha L-O!: The Remixes!* och flöjtsamlingen i *Jenny From the Block* har redan Beatnuts gjort till sin.

Om *This is Me... Then* är allt Jennifer Lopez

själv, men att döma av resultatet var det värt det.

Tyvärr, tack vare ett avtal som gör att skivan än så länge endast är tillgänglig i Japan, lär *Fed* knappast sälla sig till de verkliga storverken i musikhistorien. Det handlar snarare om den allttjämt växande listan över förlorade klassiker, i och för sig i gott sällskap med bland andra Big Stars *Sister Lovers*, Laura Nyros *New York Tendaberry* och Dennis Wilsons *Pacific Ocean Blue* – men Plush förtjänar bättre.

Dan Andersson

...det bästa på **Ipsocac** RECORDINGS

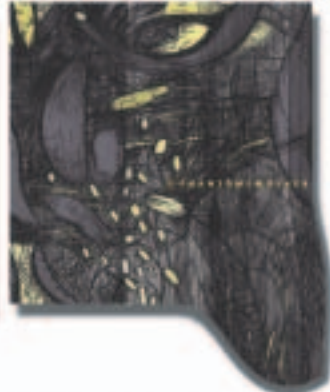
MOISTBOYZ

III

Beastie Boys-kompiserna gör oss den grymma mixen av streetpunk och AC/DC's tungtung rock'n'roll!

PHANTOMSMASHER

PHANTOMSMASHER

Tänk er en samproducerad platta av Apher Twin och Don Caballero/Tortoise. Vem sa att Ipsocac inte går i bråschén?

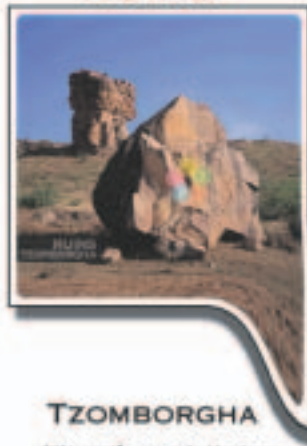
ISIS

OCEANIC

Riffyngd rock som svävar mitt emellan metal och indie.

RUINS

TZOMBORGH

Lökarna står som spån i backen - gäller man fantomas diggar man Ruins!

DÄLEK

FROM FILTHY TONGUE OF GODS AND GRIOTS

Tänk er Chuck D och Last Posts med element av Velvet Underground och My Bloody Valentine.

Ipsocac RECORDINGS

BORDER MUSIC

www.border.se - info@border.se

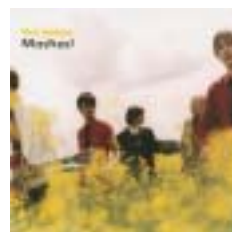
Available in Europe through Southern www.southern.net - info@southern.net

BRA PLAGG

GROUND CONTROL KARL MARX SPORTZ SERIES

TRYCKTA OCH OTRYCKTA PLAGG I GOD KVALITET. FÖR NÄRMASTE ÅTERFÖRSÄLJARE, KONTAKTA 031-12 65 10. www.familyaffairs.se

Reed men i Cramps-kläder. Musiken är enkel och avskalad 60-tals rhythm & blues blandat med råttuff in-your-face Stooogespunk. Precis som Jon Spencer Blues Explosion svänger det nåt så förbaskat. *A Lot to Forget* är trions fjärde platta och jag undrar om den inte till och med kvalar in bland de bästa plattorna i år?

Annica Henriksson

SYSTEM OF A DOWN "Steal This Album"

Sony
Ingen människa på jorden sjunger som Serj Tankian. Hans faderligt stadiga sångröst känns som en lång kram från en förstående människa. Inte heller finns det någon back up-sångare som sjunger lika oblygt som Daron Malakian. Att han dessutom komponerar lika spännande som Mozart på LSD gör USA:s bästa metalband komplett. Fast det är lika bra att säga det med en gång. Det finns ingen *Chop Suey!* på den här plattan. Den är faktiskt inte lika tokbra som förra skivan *Toxicity*. Tyvärr. Men hav tröst fans av SOAD, *Steal This Album* är bra nog för att rocka röven av alla som lägger sina vantar på den. Dock borde producenten Rick Rubin haft mod att säga ifrån när *Pictures* kom på tal. Den känns överflödigt trots att killarna försöker tuffa till den med growlpartier mot slutet.

Skivans främsta låtar är bombastiga *Mr. Jack*, dysterkvisten *Highway Song* samt *Roulette*, vilken kommer att vara med på många nykårs hembrända best of-skivor i framtiden. Och förresten, ska det namndroppas ösigt bra låtar måste även *Chic'n' stu*, *Streamline*, *A.D.D.* och bullriga *F**k the System* få lite uppmärksamhet. System of a down's back – all right!

Torbjörn Hallgren

TENEBRE "Electric Hellfire Kiss"

Regain/MNW
Malmöbandet Tenebre försöker leva upp till italienskans coolaste ord, men det funkar inte. Istället för musik som ska förmedla en känsla av totalmörker – tenebre – leveraras glad stonerrock. Nya sångaren Victor Fradere sjunger som en hårdrockens Louie Armstrong när han tar i – det är imponerande att rösten håller.

I sina bästa stunder kan Tenebre låta som Mustasch. De bästa låtarna däremot följer i Sisters of Mercys fotspår, såsom *Descend from Heaven* och refrängen i *Alienation*. Annars går åtminstone hälften av låtmaterialet förbi i en gäspning.

Torbjörn Hallgren

TLC "3D"

Arista/BMG
Likt Jagger behöver sin Richards var T-Boz, Lisa och Chili beroende av varandra för att kunna skapa storverk - var för sig var de aldrig lika intressanta. Nu finns inte Lisa med oss längre och det här albumet är följaktligen det sista kapitlet i sagan om TLC. Ett avsked som känns lite ofullständigt eftersom Lisa bara hann medverka på fyra låtar.

Med hjälp av Neptunes, Timbaland och Missy och en handfull andra svindrya producenter lyckas T-Boz och Chili i alla fall få ur sig en skiva som känns helt okej. Det är bara i jämförelse med vad de presterat tidigare som den får problem. *CrazySexyCool* och bitvis även *Fanmail* var mästerverk där TLC totalt reinventerade sig själva och gjorde musik som lät förbluffande modern och innovativ. På *3D* låter de mest som de gjorde förut – fast lite vuxnare och lite sämre.

Thomas Nilson

TRANSPANTS "Transplants" Hellcat/MNW

Transplants spelar amerikansk urvattnad punk spacklad med hiphop. Några blaskiga gitarrer blandade med arg punkattityd och rap utgör helt hyfsad musik – för även om det dippar ibland så finns det många toppar på det här albumet. Men tvättäkta punkare/hiphopare kommer att spy över det här. Transplants är för de som befinner sig nånstans i mittimellanlandet.

Rancids Tim Armstrong har tillsammans med Blink 182:s trummis Travis Barker och mer okände Rob Aston spelat in Transplants debutplatta i sin källare. Det tog ett och ett halvt år. Dels var Travis upptagen med Blinks succé, dels har man jobbat med ungefär en miljon punkkompisar, däribland Davey Havoc från A.F.L. Hans gapiga insats på *Quick Death* är magnifik. Ur högtalarna flödar klara flörtar till allt som inspirerat Armstrong och Aston under 80- och 90-talet. I sann copycat-anda har man utan att vara rädda för Aftonbladets Håkan Hellström-inkvisation tagit intryck av Nuclear Assault på magic mushrooms, Beck, House of Pain och förmodligen även haft mage att ringa Dr Dre för att fråga hur han fick till ljudet på Snoop Doggs platta. Lyssna bara på *D.R.E.A.M.*, plattans odiskutable konung.

Torbjörn Hallgren

SHANIA TWAIN "Up!" Universal

Noveltyhits är en fin liten genre som det på senare år sneglats lite föraktfullt åt men som flertalet av gårdagens giganter vid åtminstone ett eller annat tillfälle hängivit sig åt – den på alla sätt enastående soulsångaren Joe Tex var under flera år i brytningen mellan 1960- och 70-talet den obestridda kungen av dem. Idag är konceptet så gott som undantagslöst vigd åt de one-hit-wonders som roterar till vansinne på kommersiella radiostationer. Det lysande undantaget är givetvis den kanadensiska countrypop-sångerskan Shania Twain. Tillsammans med maken, tillika hårdrockproducenten Mutt Lange, har hon sedan mitten av 1990-talet övertrumpfat den alltigenom humorlöse Garth Brooks som den klarast lysande stjärnan inom vuxenrock – onekligen tack vare noveltylåtar som *That Don't Impress Me Much* och *Man! I Feel Like a Woman*. Och när hon nu släpper *Up!*, Twains första skiva på fem år, gör hon det inte utan en massiv hit enligt samma formel i bagaget. Och *I'm Gonna Getcha Good!*, komplett med Supertramp-piano, är tveklöst en hit. Tyvärr är resterande 18 låtar, med undantag för charmerande Abba-pastischen *C'est la Vie*, inte tillnärmelsevis vare sig lika roliga eller bra. Och vad man ska göra med tre versioner av samma skiva förblir ett mysterium. Årligt talat, en countryversion? Det är inte direkt Willie Nelson vi pratar om här.

Dan Andersson

THE VENUE "Mhmm!" Bellaunion/Border

The Venue från Stockholm är intressanta på många sätt. De består av tre bröder Thorén, alla med modsfrisyrer, tighta skjortor och smala slipsar samt ytterligare en modskille vid namn Charles Rivel. Trummisen Hans Ekman är skäggig, gråhårig och 30 år äldre än de fyra andra.

Musiken är kompromisslös och självsäker 60-tals-pop med Hollies och Small Faces längst fram i skivsamlingen. Ekman vevar på i värsta Keith Moon-stil och är helt rätt för Venue. Allt andas något väldigt optimistiskt och man önskar nästan lite mer olycklig kärlek för

deras eget bästa. Men de övertygar med melodiosa pärlor som *The Same Way as His Bus Does* eller modsurladdningar som *Love Monster* och *Deep Fried Sinfulness*. När de också ger sig ut på en mer självsöppnande utflykt i *Too Many Ways* är jag helt på deras sida.

Jonas Elgemark

WEIRD WAR "Weird War" Domino/MNW

Rätta mig om jag har fel, men borde inte poängen med ett sidoprojekt vara att försöka sig på något som faller utanför ramen av vad medlemmarna till vardags åstadkommer i sina ordinarie konstellationer? I så fall borde både en och annan klla sig i huvudet över den självbetitlade debuten från amerikanska Weird War – huvudkonspiratörerna Michelle Mae och Ian Svenonius (The Make-Up) och Neil Hagerty (Royal Trux) erbjuder nämligen vare sig överraskningar eller nyheter. Precis som väntat handlar det om soul/boogierock à la The Rolling Stones, möjligen lite otidigare i konturena efter Hagertys utsvävningar. Så gott som aldrig under albumets lite mer än 30 minuter lämnar medlemmarna huvudspåret och beger sig ut på, åtminstone av dem själva, otrampad mark. Vad är då syftet? Tja, det kanske inte finns något bakom Weird War, åtminstone inte annat än att det rycker så häftigt i höfterna när de spelar. Eller att det svänger så hårt när Hagerty slår an gitarren – eller bara att det känns så jäkla skönt.

Dan Andersson

ROBBIE WILLIAMS "Escapology" Capitol

När de flesta artister som befolkar topplistorerna är medietränade, korrekt ljussatta och fulla av klyschor, är Robbie Williams något så ovanligt som både popstjärna och en riktigt människa. Han är både en kul engelsk kille som gillar fotboll och en öl med grabbarna, och stilfull charmör och entertainer. Och det är detta som gör att man skulle kunna ha överseende med ganska mycket. Som att han gör låtar om att han bara vill "make money and get laid", hur mycket han gillar blondiner och att han, med egna ord, är världens sexigaste mansgris.

Fast när låtarna är riktigt dåliga blir det svårare. Och låtarna på *Escapology*, den första i raden av album som gjort Robbie rik bortom sina vildaste drömmar och som ska erövra USA, är riktigt tråkiga. För trots snudd på överdoser av Robbies charmiga och patenterade bufflighet-med-glimten-i-ögat innehåller det ofrånkomligen femton låtar trött dussinrock. Förstasingeln *Feel* är den enda låt som känns det minsta angelägen, annars är det bara utdraget och tröttsamt.

På *Escapology* finns fascinerande nog också helt ogenerat fjäsk för den amerikanska publiken, som uppenbarligen förutsätts vara både korkad och galet patriotisk. Två av låtarna handlar om hur mycket Robbie gillar USA: "Gotta love LA, Kalifornia, USA, USA, USA", och i nästa låt "I'm moving to LA, LA, LA". Det är bara pinsamt.

För några år sedan publicerade en engelsk tjejtidning en läsundersökning i vilken nio tiondelar av de deltagande tjejerna bekände att de skulle vara otrogna mot sina pojkvänner om de fick vara det med Robbie Williams. Det är nog rimligt att anta att det är en siffra på nedgående. Fast det bekymrar väl kanske inte Robbie – han har fått sina pengar, och i LA står ju blondinerna som spön i backen.

Therese Bohman

vacker

www.emmausbjorka.se

Solidariskt handlande!

Emmaus Björkås verksamhet handlar om solidaritet & rättvisa – inte välgörenhet. Handla det du behöver, skänk det du inte längre vill ha!

TÄVLING

Denna månad på www.groove.st kan du vinna följande plattor och prylar:

Nirvana
Nirvana

U2
Best of 1990-2000

Opeth
Deliverance

Spiritual Beggars
On Fire

Soundtrack + biobiljetter
The Princess + the Warrior

T-shirt
The Distillers

T-shirt
The Black Heart Procession

merry xmas!

jeans & clothes

7L & ESOTERIC "Dangerous Connection" Brick/Playground

Producenten 7L och rapparen Esoteric från Boston har kört tillsammans i tio år, men *Dangerous Connection* är bara deras andra fullängdare. Plattan är tight och innehåller ingen dödtid eller onödiga gäster, bara högkvalitativ independent-hiphop. Enda invändningen blir pekpinnarna på *Rules of Engagement* där man tillsammans med J-Live och Count Bass D berättar hur riktig hiphop ska vara.

Daniel Severinsson

A PROSPEROUS HALF "Massive Theories" T.E. Records

Egentligen en tiospårs-demo, så den är säkert svår att få tag på. Med bistånd av bland andra Peshi, Smea, Third Person och Nadasdi gör A Prosperous Half mörk och ganska introvert hiphop av godkänt snitt. ROLLIGAST på skivan är *Live på Café Hängmattan 02*.

Daniel Severinsson

BATTERY OPERATED "Chases through Non-place" Cocosolidciti/import

Battery Operated definierar "non-places" som ställen som aldrig är en destination i sig: flygplatser, hotell, tågstationer, etc. Det är där de tre medlemmarna gjort sina batteridrivna inspelningar som utgör ljudbiblioteket till denna skiva, ljud de sedan transformerat till ljuv musik. I teorin, i alla fall. Allvarligt talat krävs det mer än kul samplingsidéer för att skapa bra musik, och Battery Operateds rätt primitiva kompositioner blir snabbt inget mer än lätt irriterande bakgrundljud.

Skivan är en återutgivning från år 2000, denna gång med en extra CD med quicktime-filmer, abstrakta klipp från inspelningsplatserna hopsatta till någon slags formlösa musikvideor. De är nästan plågsamt ointressanta att titta på. Tack, varsågod nästa.

Henrik Strömberg

BLUES "Den där Blues" Bumrushing Productions/Playground

Blues rev skivkontraktet förra våren efter mediokra *Ny tid, ny strid* och har sedan dess startat egen firma där han känner att han kan vara ärlig mot sig själv. Resultatet är *Den där Blues*. En infallsrik platta med fräsch instrumentering med exempelvis oljefat, men som ofta släpar sig fram i alltför makligt tempo. Blues mässar till sega beats och jag längtar efter fler spår som svängiga *Hög tid* eller *Bpm mé Ekg*. Alltså, inte så spännande som man kunnat hoppas på.

Gary Andersson

TONI BRAXTON "More Than a Woman" Arista/BMG

Det här är kanske ett orättvist argument men Toni Braxton är alldeles för vuxen och prätigt (och att klä av sig kläderna i tid och otid hjälper förstås inte ett dugg mot det) för att hänga med de hippaste r'n'b-producenterna. Men tyvärr är väl The Nephews fortfarande alldeles för fattiga för att inte vilja hänga med Toni.

Så länge Toni vill försöka komma undan sitt oundvikliga öde som soulmusikens Celine Dion på någon scen i Las Vegas så kommer hon fortsätta att vara fel kvinna på rätt album. Eller rätt kvinna på fel album om man så vill.

Thomas Nilson

BRIGHT EYES "3 More Hit Songs from Bright Eyes/Lover I Don't Have to Love" Wichita Recordings/Border

I vanlig ordning är det inga upplyftande solskenspopdängor som kommer från

Bright Eyes. Denna tre-spårs-EP inleds med *Lover I Don't Have to Love* som finns med på fullängdaren *Lifted*. "Love is an excuse to get hurt and to hurt/Do you like to hurt?/I do/I do/Then hurt me". Det är den låten som jag kommer ihåg mest från spelningen i Sverige nyligen. I *Amy in the White Coat* sjunger Conor så tyst och så nära mikrofonen att man står beredd på att han ska börja gråta när som helst. Liveversionen av Neil Youngs *Out on the Weekend* är otäckt vacker även den och mer desperat än originalet. Allt som Conor Oberst gör känns desperat, tvångsmässigt och fruktansvärt ärligt. Gråter du inte av Neils version, varsågod, lyssna på denna och glöm inte näsdukarna.

Annica Henriksson

DE PHAZZ "Daily Lama" Universal Jazz

Fjäderlät jazzmusik innehållande glada tillrop och vibrerande sinnen finns det gott om här, men även lite funkigare rytmer ber om uppmärksamhet. Hela övningen doftar kärlek och vidöppna fönster, så som musik ska göra. Och ibland kryddat med dramatiska syntmattor eller olycksbådande blåsinstrument. Men oftast är *Daily Lama* som en varm handduk kring ansiktet.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Beyond Mississippi" "Further Beyond Nashville" Union Square Music

Fem miljoner sålda exemplar, bara i hemlandet, av musiken till bröderna Coens redan smått klassiska odyssey *O Brother Where Art Thou* kom som en överraskning inte minst för radiostationerna i countrymusikens Sodom, Nashville – särskilt som de konsekvent vägrat spela skivan. Men även om inte alla förstår att tillvarata det nyfunna intresset för den amerikanska musikhistorien är det annat med Union Square Music. Lagom till höstmörkret kompletterar de förra årets countrysamling *Beyond Nashville* med såväl den naturliga uppföljaren *Further Beyond Nashville* (en försök av Londonfestivalen mellan den 23 november och den 11 december) som bluessamlingen *Beyond Mississippi* – två luxuösa dubbelförpackningar fyllda med kärlek och musik från 1920-talet fram till idag. Men några helgjutna samlingskivor är det tyvärr inte fråga om, inte ens om man tar med i beräkningen att man medvetet och med stor precision undvikit några av de mest uppenbara namnen. För sedan när är Bobby Wornack country? Och, Charley Patton, Skip James och Reverend Gary Davis till trots, vad har egentligen brittiska pubrockarna Dr Feelgood med blues att göra?

Dan Andersson

DIVERSE ARTISTER "Brique Rouge 3" Caffe Latte/Zomba

En dubbel-CD med en massa remixversioner av klubbiga låtar ämnade för stadens trendigare nattklubbar är inte vad jag behöver just nu. Det luktar feta pengarullar, fejkade skratt och neobelysning om *Brique Rouge 3* lång väg vilket bara verkar ge mig huvudvärk. Jag går hellre till en saluhall om jag vill uppleva en köttmarknad.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Digital Emission" Digital Structures

Denna digitala samling innehållandes åtta spår är en relativt segdragen historia. Introna till låtarna är för långa och när de väl kommer igång känns det ändå som tomgångskörning. Jag är inte imponerad.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Essential Underground" Landspeed/Playground

Stabil men ospännande samling med en hel del äldre grejer. *You Don't Wanna Fuck Wit* med R.A. the Rugged Man feat. Havoc är alltid bra, likaså Non-Phixions *Rock Stars*. Plattan fungerar utmärkt som introduktion till den hiphop som varken kan räknas till den riktigt kommersiella eller den riktigt underjordiska.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "Clicks & Cuts 3" Mille Plateaux/Border

Gäsp. Spänningen har definitivt lämnat genren clicks+cuts. Det går säkert att göra bra musik i genren fortfarande, men det känns inte som en samling är bästa sättet att presentera det på. Det blir både snuttifierat och långtråkigt på samma gång. Till och med de som ställt för urvalet verkar inse det, många av låtarna, särskilt på samlingsens andra CD, har mindre att göra med clicks+cuts än med andra former av elektronisk musik. Som Luomos *Melt*, en skön, om sönderklippt, vokalhouse-låt. Eller Tim Heckers imponerande *Brownwedding*, som låter som mjuk industrimusik med en radio på i bakgrunden – det är en riktigt bra låt, faktiskt. Men i det stora hela säger den här samlingen att det är dags att gå vidare.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "Seasonal Greetings" Mobilé/import

Det är ju egentligen en genial idé. Nej, det är det inte. Men ganska kul i alla fall. Bolaget Mobilés andra samling har temat vinter och jul. De har samlat ihop tretton låtar från indie-artister man aldrig väntat sig hitta på en julsamling: Low, Future 3, St Etienne, Badly Drawn Boy, Herrmann & Kleine, Múm... gitarrer och elektronik i en salig blandning. Inklusivt Erlend Øyes läsmålda tolkning av Whams *Last Christmas*. Känner man att man behöver en julsamling i huset, ja då kan jag rekommendera den här. Står däremot inte en sådan samling högt på önskelistan så finns det massor av skivor mer angelägna än denna.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "Soul Ecstasy" Emperor Norton/Border

Filmens *Soul Ecstasys* kreatör amerikanen Fulton James avslutade 1969 en skaplig karriär som basketspelare för att greppa pennan. Hans första tanke var att skriva en novell vilket senare blev ett filmmanus. Detta var i tider av stora rasmötsättningar men ursprungstiteln *Die, Whitey, Die* var för magstark även för Fulton James som istället valde att kalla den *Soul Ecstasy*. Med hjälp av Svarta Pantrarna började han filma.

Trots en smal budget lyckades James skrapa ihop skådespelare och lite löst folk som var i klammeri med rättvisan. James, som ville ha ett finger med i det mesta, hamnade efter en tid utmattad på sjukhus. Under sjukhusvistelsen lät han de andra i teamet låta hans börd och sätta ihop ett soundtrack. Ansvaret för soundtracket fick producenten Ricardo Tubbs som samlade ett tajt och funkigt band vars riktlinjer bestod av att blanda New York med Hong Kong – de platser där filmen utspelade sig.

Resultatet är filmiskt och till stora delar svepande och återhållsamt. Titelspåret är tidstypiskt dränkt i wah wah-pedaler med sång som skrapar som finkörningst sandpapper mot ryggraden medan resten av spåren, som är instrumentala, blandar psykodelia med småputtrig funk.

Fulton James själv repade sig och 1972

hade filmen premiär. Handlingen, med starka inslag av droger, prostitution och våld, blev givetvis för mycket för den amerikanska södern. *Soul Ecstasy* distribuerades av ett litet bolag som mest sysslade med filmer om jordbruk och kaoset vid inspelningen fick nytt bränsle när en upprörd besökare brände ner en biograf i Oklahoma när den visades. Filmen blev genast indragen och en besviken Fulton James drog sig tillbaka och anklagade FBI för att ha saboterat visningarna av filmen. 1979 dog han, 35 år gammal, tillsammans med sin film i en brand i sitt hem, det som finns kvar är detta soundtrack.

Björn Magnusson

DJ SILENCE

"Rimslakt"

Hoody Records

Mix-CD med övervikt av Göteborgsrappare. Som vanligt på svenska samlingsplattor befinner sig många av artisterna väl tidigt i sina utvecklingsfaser, men det är väl roligare att släppa låtar på CD än på MP3. Tuffaste låten är hårda *1,2,3* med Sub Phenomena feat. Prose Combat. *Toonland* med Obnoxious feat. Leo är naturligtvis också bra. DJ Silence egen betraktelse av hiphop-Sverige *Tinitus* är lite kul, annars är det glest mellan ljusglimtar.

Daniel Severinsson

ELDKVARN

"Brott lönar sig alltid"

MNW

Gamle Eggstone-sångaren Per Sunding mottog Eldkvarn i Tambourine-studion i somras, de spelade in tretton sånger på elva dagar. Låtarna skrevs ursprungligen för artister som Sven-Ingvars, Popsicle, Peter LeMarc, Totta Näslund och Jerry Williams men nu tar Plura och gänget tillbaka dem. Och *Brott lönar sig alltid* startar riktigt inspirerat med boogiedoftande *Alla frågor efter Alice*. Men inom kort inser man hur gubbig denna "rockmusik" är. Plattan kan på sin höjd vara en käck julklapp till föräldrarna.

Gary Andersson

EU

"Warm Math"

Pause_2/import

Ryska Boards of Canada-kopior. Kanske var jag lite elak nu. Dessutom är det en sån där tydlig recensionsförenkling. Javisst låter *Warm Math* mycket som BoC, men det är inte allt albumet låter som. Skivan har en hel del analoga syntar, men också många drum'n'bass-beats. Det är en rätt skön skiva, men den har en tendens att luta lite mycket åt easy listening-hållet för min smak. Några riktigt bra stycken gömda bland alldeles för många halvljumma passager.

Henrik Strömberg

FAROUT FISHING

"New Shiva"

Plate/MNW

Norrmän som drog till Malibu, Kalifornien för att spela in en ny skiva. Influenserna spänner mellan Beatles, Iron Maiden och Primus. Ni förstår själva. Farout Fishing är verkligen helt skruvade. Inte i positiv bemärkelse, utan helt tvärtom. Ingen som helst röd tråd. Bara flippat på ett tråkigt sätt.

Per Lundberg G.B.

GALLON DRUNK

"Bear Me Away"

Sweet Nothing/Border

James Johnston och hans mannar har samlat ihop en massa singelbaksidor, liveinspelningar och annorlunda versioner av låtar från 1992 till 2002 till en dubbel-CD som ter sig oumbärlig. Musiken är suggestiv och smygande när den inte rockar loss, James sångstil är också viskande alternativt rejält utlevande. Allt som allt innebär det 30 väl-

kommande spår på en riktigt uppfriskande platta.

Gary Andersson

GREAT LAKES

"The Distance Between"

Track & Field

Musikkollektivet Elephant 6 i Athens, Georgia, utvidgas alltså och omfattar numer ett närapå oöverskådligt antal band, samtliga anslutna till nyckelpersoner i sällskapet. Ett av de senaste tillskotten, Great Lakes, övervakas av både Robert Schneider (The Apples in Stereo) och Kevin Barnes (Of Montreal) – en allt annat än diskret fingervisning om vad man kan förvänta sig av bandets andra album *The Distance Between*. Precis som på den självbetitlade debuten bjuder trion på piano- och gitarrdriven popmusik, sockrad med ett överflöd av harmonier direktimporterade från 1970-talet. Några coverlåtar från tiden har också spelats in för autenticitetens skull, medan textförfattaren Dan Donahue spelar Bernie Taupins hopplöse romantiker till Ben Crums och James Huggins Elton John – fast på ett bra sätt.

Dan Andersson

GREGORIAN

"Maters of Chant Chapter III"

Edel

Man orkar inte ens bli förbannad längre. Tyskarna upptäckte att det gick att känna pengar när *Masters of Chant Chapter 1* sålde i orimliga upplagor. Därför fortsätter de att plåga oss med New Age-relaxade versioner av kända låtar. Denna gång vanställer de exempelvis New Orders *Blue Monday*, Depeche Modes *Blasphemous Rumours* och Chris Isaacs *Wicked Game*. Det finns inga förmildrande omständigheter längre. Inget kvar att säga utan en massa fula ord. Undvik.

Jonas Elgemark

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY

"Bigger Cages, Longer Chains"

Burning Heart

Fyra tidigare osläppta spår plus funkiga *Bigger Cages, Longer Chains* från senaste fulländaren *A New Morning, Changing Weather* samt en cover på N.E.R.D:s *Baby Doll* är vad vi serveras här. Och självklart låter allt oförsäkrat bra. Det svänger osjälvviskt i alla spår utom just den lite udda covern *Baby Doll* som istället har en skönt gängtakt. T(I)NC är helt uppenbart ett av vårt lands härdat arbetande och mest lovande band, skönt att det inte är alltför länge kvar tills ett nytt ickekaptalistiskt dokument (en ny skiva alltså) släpps.

Gary Andersson

KARMAKANIC

"Entering the Spectra"

Regain/MNW

Musik som är rolig att spela är långt ifrån alltid lika rolig att lyssna på. Så är det med svenska Karmakanic. Det sprudlar av pruttbas, stylade bakom-ryggen-gitarrsolon och politiskt korrekt hårdrocksvokalism på deras temaplatta *Entering the Spectra*. Symfonirock korsat med Andrew Lloyd Webber parat med Queen och gitarrskalornas skyddshelgon – vem det nu är – utgör grunden för Karmakanics inspirationskällor.

Visst är killarna eminenta musiker, och visst är vissa partier spännande, såsom inrot till *The Spirit Remains the Same*, men ändå. Helheten ljuger inte. Vem mer än basisten orkar lyssna på ett bassolo i en hel minut?

Vill man driva med hårdrocken ska man titta på filmen Spinal Tap eller föreställa sig en känsligt soloande Rudolf Schenker ovetande om att han har en klick vispgrädd i mustaschen. Eller hävda att Karmakanic gör femstjärnig musik.

Torbjörn Hallgren

KOUFAX

"Social Life"

Vagrant/?

Från att tidigare ha låtit syntarna stå för mycket av kompet verkar det nu som att Koufax går lite mer åt det traditionella när det gäller rock och pop. Det är rätt rak och strukturerad pop, med mycket drag åt det tidiga brittiska 80-talet kryddat med både rikliga doser new wave och ska-pop. Tyvärr leder det, tillsammans med sången, rätt ofta till att Koufax faktiskt låter som ett lite tyngre och målmedvetet Cure cirka *Kiss Me, Kiss Me, Kiss Me*. Här finns också ett par partier där synt och keyboard dominerar, men det är i de gitarrbaserade momenten Koufax känns mest angelägna. Dock blir de inte tillräckligt angelägna för att lyfta över genomsnittet.

Magnus Sjöberg

KYLIE

"Fever – Special Edition"

Parlaphone/Capitol

Fischerspooners electroclashifiering av *Come Into My World* och *Can't Get You Out of My Head* ihopmixad med *New Orders Blue Monday* är två av årets mest efterhängsna musikaliska trender kommersialiserade så långt det är möjligt. Det är dessutom två ganska kul remixer som finns med på den bonusskiva som Kylies album *Fever* från förra hösten förpackats tillsammans med lagom till julhandeln. Årets julklapp enligt TV-reklamen. Det är lite att ta i. *Fever* är fortfarande ett ganska trist album och alla thirtysomethingbögar i din bekantskapskrets har redan ett exemplar.

Thomas Nilson

LOW

"Trust"

Rough Trade

När kroniska dysterkvistarna tillika den amerikanska indiepopens superstjärnor Low inför sitt fjärde album *Secret Name* anlitade alternativgurun Steve Albini bådade de för ett lyckligt äktenskap. Trions snudd på rituella minimalism – tempo, ackord och harmonier begränsas strängt till ett absolut minimum – smälte friktionsfritt ihop med Albinis stundom radikala produktion. De tre första plattorna hade samtliga överträffat sin respektive föregångare men bandets självsvåldigt avskalade format krävde något mer för att sluta trampa ständigt samma vatten och Albini visade sig vara rätt man för jobbet. Samarbetet fortlöpte över mäterliga *Things We Lost in the Fire* men i och med sjätte skivan, förpassas Albini till avbytarbänken till förmån för Tchad Blake (Pearl Jam, Lisa Germano). Inte för att det gör någon skillnad – och däri ligger problemet. För visst innehåller *Trust* sin beskärda del av utsökta Neil Young-flirtar (*Canada*), folktoner från den amerikanska västkusten (*La La La Song*) och några klassiska ögonblick av vad som inte kan beskrivas som annat än ren oförvanskad Low (*Amazing Grace*). Men den saknar också någonting utöver vad man kommit att förvänta av gruppen, det där lilla extra som gjorde *Secret Name* och *Things We Lost in the Fire* till så mycket mer än bara nummer fyra och fem i ordningen. Och *Trust* blir aldrig, annat än i enstaka ögonblick, mer än bara ytterligare ett nummer.

Dan Andersson

MAGWEELS

"Evebuildingbomb"

Ad Noiseam

Industriambientpostrock. Det finns någon slags melodier någonstans här långt inne, gömda under lager av dröjande mörka basljud och långsamt elaka elgitarrtjut. Ibland låter det till och med vackert. Oftare är det mest en vägg av oljud som man rätt snart

tröttnar på. Det känns inte som det leder någonvart.

Henrik Strömberg

MIDNIGHT OIL

"Capricornia"

Columbia/Sony

Det har gått en tid sen Midnight Oil hade sin riktiga storhetstid. Och egentligen var det väl på *Blue Sky Mining* som de senast kändes angelägna. Inget som australiensarna släppt ifrån sig de senaste tio åren har varit av någon högre klass, och tendensen håller i sig. Visst är man fortfarande medvetna om alla orättvisor som finns i världen, men nu håller slagorden inte längre läktarramsekläss. Peter Garrett får gärna fortsätta försöka göra världen bättre, det är ett vällovligt och nödvändigt mål, både genom musik och politik. Tyvärr känns det dock som att det blir mindre och mindre angeläget att lyssna på musiken.

Magnus Sjöberg

MONKSODA

"Safe and Sound..."

Radar/?

Jag blir inte riktigt klok på om Monksoda vill vara tuffa, farliga och seriösa eller om de vill vara bodymusikanter med glimten i ögat. *Safe and Sound* visar upp hela provkartan på vad man kan göra inom den lite hårdare genren utan att fastna. Tyvärr blir det också den största nackdelen med plattan. Det känns som att Monksoda har lite svårt att bestämma sig. Fastän att man verkar ha jobbat med hur det ska låta, har man inte nått konsensus: alla drar åt varsitt håll. Att man dessutom skulle behöva lite bättre låtar bidrar givetvis till att allt bara blir lättflyktigt och snabbt glömt.

Magnus Sjöberg

THE NATACHA ATLAS & MARC EAGLETON PROJECT

"Foretold in the Language of Dreams"

Mantra/?

Foretold in the Language of Dreams är en drömsk platta med orientaliska klanger och ett svävande tempo. Något att föras bort av. Det känns skönt att inte ha så bråttom. Musiken och livet får ta den tid som behövs. Men risken finns att man blir uttråkad.

Gary Andersson

POPULOUS

"Quipo"

Morr Music

Populous är nysignade på Morr Music, ett bolag de passar utmärkt på. Det är elektronisk lyssningsmusik byggd på alla de vanliga elementen: snygga men lätt melankoliska melodier, finurlig percussionprogrammering, diverse knaster och brus och så lite akustisk gitarr för den mänskliga faktorns skull. Trots den välkända inramningen låter albumet inte förlegat eller oinspirerat, det är en bunt sköna låtar. Populous har knäpat ihop. Bandet följer trenden att istället för att fylla ut en hel CD med halvtaskigt material så har man valt ut de bästa låtarna och låtit CD:n stanna på 39 minuter. Bra så.

Henrik Strömberg

ROXETTE

"The Ballad Hits"

Capitol

Teori: Att Roxettes utlandskarriär snabbt kom av sig kan ha någonting att göra med att alla singlar de släppt efter 1992 har sugit elefantkuk (möjligtvis med undantag för *Vulnerable*). Amerikanerna tröttnade inte på Roxette på grund av misslyckade försök att marknadsföra dem på McDonalds och i TV-spelsfilmer utan för att det helt enkelt fanns tusentals andra som gjorde bättre kraftballader än *Almost Unreal* och *You Don't Understand Me*.

Thomas Nilson

SMASHING PUMPKINS

"Earphoria"

Hut/Virgin

Definitivt är det kul att ta del av en sån här live- och överblivet-CD från början/mitten av 1990-talet med ett av mina favvisband, men jag tror inte jag kommer tillbaka till den speciellt ofta. Förmodligen är det vettigare att inhandla DVD:n *Viewphoria* istället som ska innehålla livematerial som inte visats förr. För Smashing Pumpkins var fantastiska live, det tyckte jag även efter att ha upplevt dem i Oslo med huggande öroninflammation.

Avslutande gitarreposit *Why Am I So Tired* på femton minuter är en passande avrundning av Billy Corgan och kompani, jag inser att det fortfarande finns nya och fräscha saker som tre-fyra personer kan åstadkomma tillsammans i någons garage eller i en unken gammal källare. Rock on!

Gary Andersson

TEGMA

"Encoded/Decoded"

Digital Structures

Omar Chelly och Jason Orfanidis som utgör duon Tegma presenterar på *Encoded/Decoded* djupa och undervattensekande dansrytmer för sömnfattiga raves inne i urskogen. Dunket är konstant och de bastanta bastonerna skorrar i högtalarna. På något sätt bär denna musik med sig ett mytiskt skimmer, det frenetiska tempot blir som ett mantra, en besvärjelse. Spår som *Tribe of Akabar* och *Mölleswinger* får mig att längta efter våren och öppna landskap. Det svänger ju.

Gary Andersson

THE USED

"The Used"

Reprise/Warner

Ännu ett i raden av amerikanska skitrockband. Det låter som om The Used lyssnat jättemycket på alla andra nu-metal-band för att sen göra det ännu sämre. Och jag som inte trodde att det gick. Men skam den som ger sig. The Used är inget annat än ett band som snart simmar i glömskans botenlösa brunn.

Per Lundberg G.B.